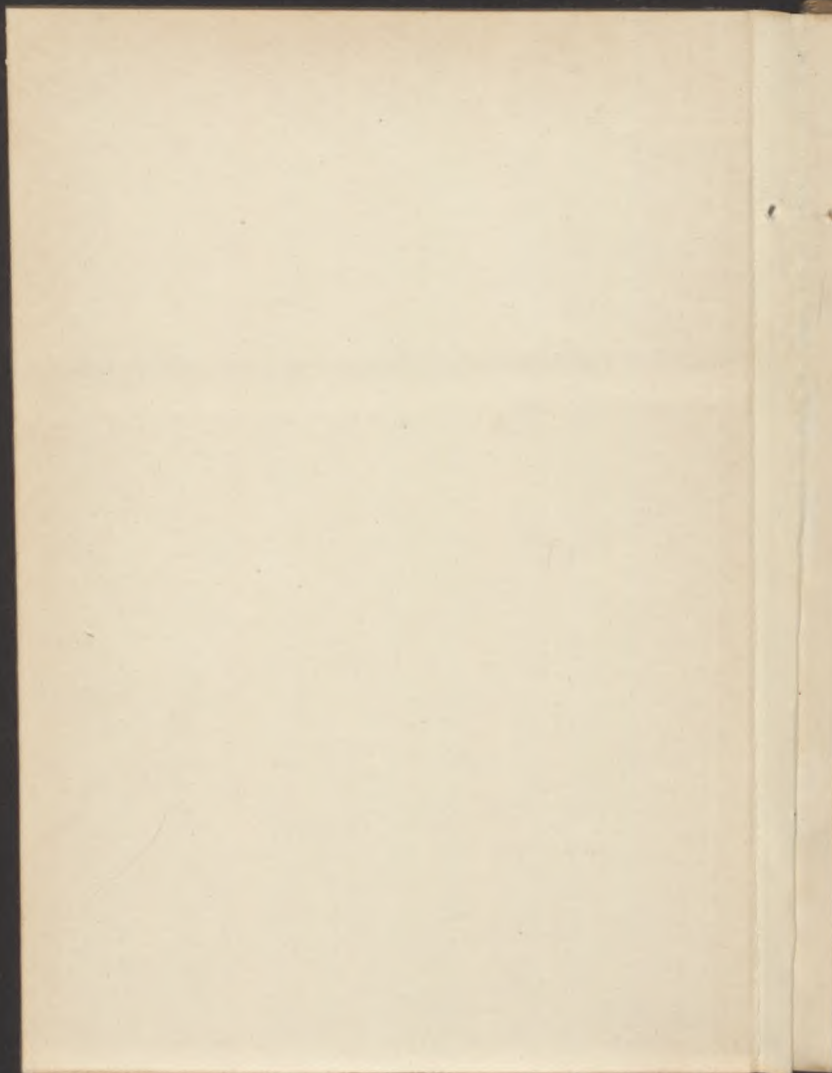
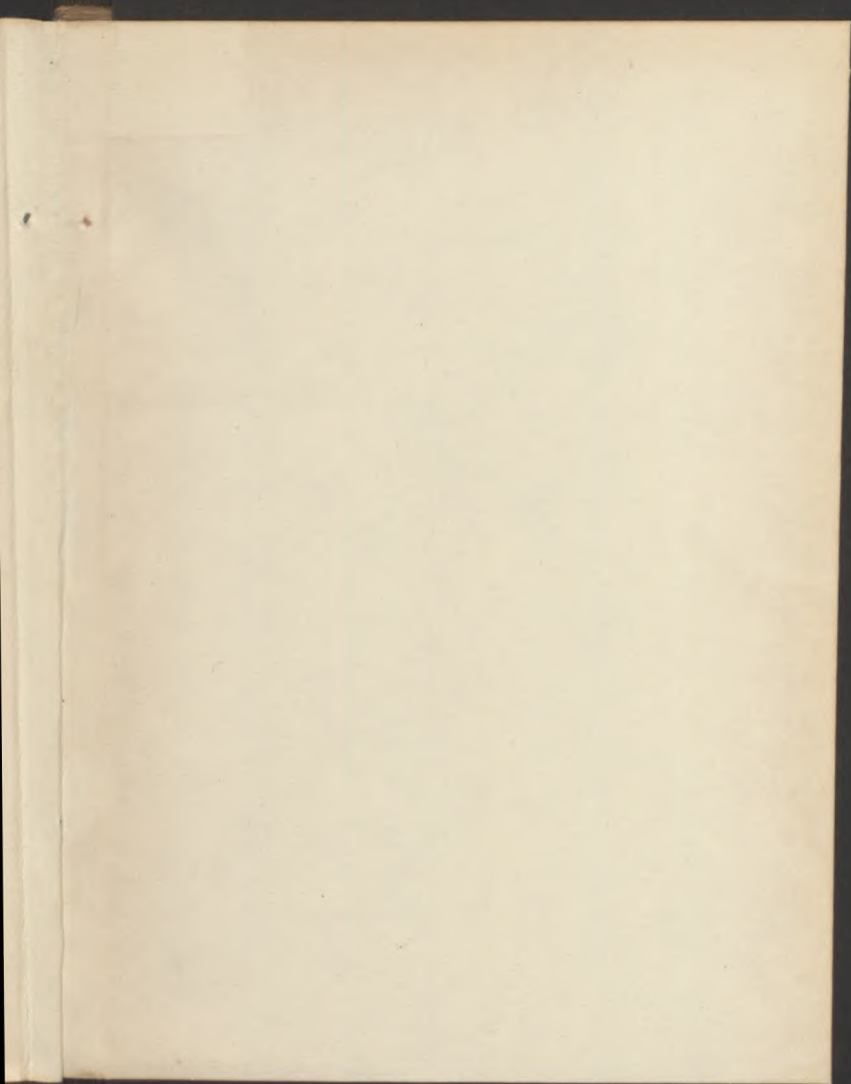
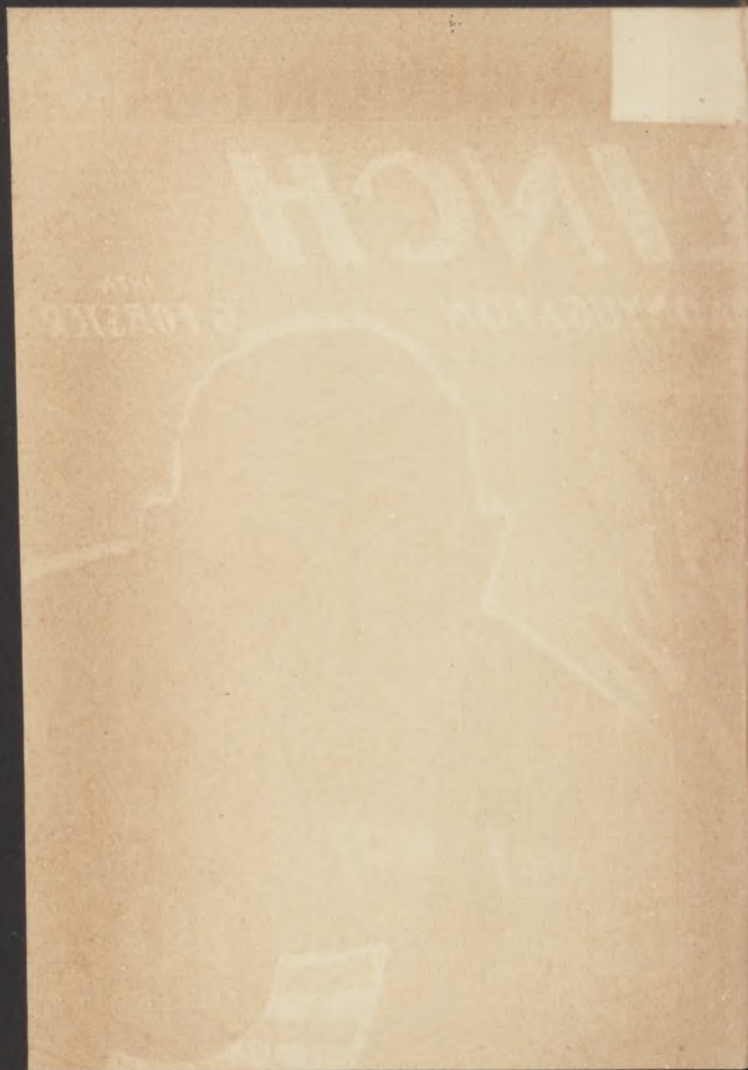

12202

III.37

2.202

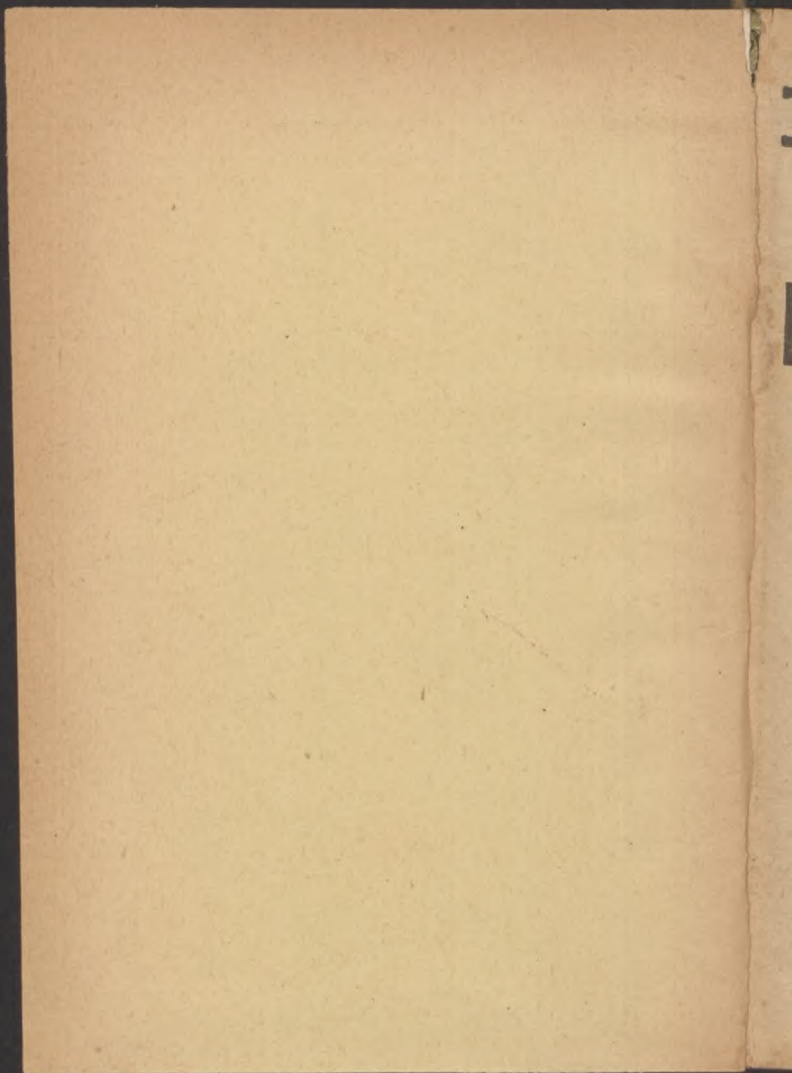
KA REGÉNYTÁR

LINCH

VADNYUGATON

12.202
111.97.
IRTA
G.FORSTER

TARKA REGÉNYTÁR

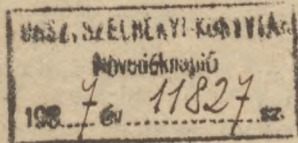
Linch a vadnyugaton

IRTA:

G. FORSTER

12.202/III. 37

BUDAPEST, 1937 SZEPTEMBER 16.

III. évfolyam

37. szám

bc

A Tarka Regénytár

eddig megjelent kötetei:

I. ÉVFOLYAM.

1. F. G. Beery: Az 1001 lakat temploma.	14. G. Forster: A négy kincs földjén.
2. Paul Thomas: A Sárga Örvény.	15. S. France: A vörös bilincs.
3. G. Forster: A titokzatos S/7.	16. Paul Thomas: Titokzatos natalom.
4. L. Condor: Az álarcos lovas.	17. Komáromy Z.: Fárba a pestissel.
5. O. Wood: Az átoksziget kincse.	18. E. Thompson: A gyilkos fák szigete.
6. G. Forster: Embervásár Abesszíniában.	19. Franz Schulz: Abesszínia poklában.
7. Kondor L.: Egy különös végrendelet.	20. E. Rolph: Az ismeretlen ellenfél.
8. E. A. Rodriguez: A hallgatás hajója.	21. C. Burton: Jimmy bosszút áll.
9. Ifj. Lázár L.: A pam-pák ördöge.	22. L. Grawe: Életfogytiglan.
10. G. Dawes: Merénylet a taxiban.	23. Ifj. Lázár István: Pam-pák fia.
11. G. Forster: Életre-halálra Abesszíniában.	24. L. Chiron: Yvonne regénye.
12. Kertész M.: A főnyeremény.	25. Juhász L.: Vissza az életbe.
13. E. A. Rodry: Találkozás a halállal.	26. C. Green: Titkos szolgálat.

Kapható: a **TARKA REGÉNYTÁR** kiadó-hivatalában VIII., József-körút 5. III. emelet

A Tarka Regénytár előfizetési ára: félévre P. 2.50.
Postatak. befizetési lap száma: 5246. és 49.927.

I. FEJEZET.

Black, teljes nevén David Black, a nigger, kidugta gyapjas fejét a mangrovecserjék közül, de mindjárt vissza is pattant. A porbafulladt úton egy lovas közeledett.

— Tim Creason... — mormogta a színes és olyan kicsire húzta össze magát, amilyenre csak ösztövé alakjától tellett.

Az utat mangrovecserjék szegélyezték, a másik oldalon gyapotmezők nyúltak el a látóhatár széleiig, ahol már a préri fűtengere kezdődött. Jobboldalt az erdő sötét vonala húzódott, néhol azonban megritkultak a fák s ezeken a helyeken előcsillogott a lomb közül a Mississippri hatalmas medre.

A síkságon már olyan a folyam, mintha tenger lenne. Szennyes-sárga vize méltóságteljesen hömpölyög s a kéklő messzeségben néhány sötétebb pont apró sziget, amolyan senki földje, hazátlan csavargók búvóhelye, látszik.

Az égen szikrányi felhő sem bodrozódott. A nap fénye csaknem merőlegesen érte a gyapotcserjéket és a hőségtől vibrált a levegő. Ájult csend fektette meg a vidéket. Nagy messzeségben a Creason-fatelepe gőzfűrészének mély hangja búgott, de ez az egyetlen zaj csak még jobban aláhúzta a végtelen csendet.

Tim Creason keskeny csapásra ért és befordult a Ricket-farm házai közé. Black David bosszúsan csóválta fejét. Sehogy sem tetszett neki Tim Creason jelenléte. Ha vendég van, megelevenedik az udvar s hogyan szerezzon akkor magának ebédre valót a szegény nigger. Pedig a kerítésen belül, néhány poros bokor árnyékában egész sereg szárnyasjószág aludt. David Black megvakarta gyapjas haját és mégis csak rászánta magát az útra. Négykézláb mászva megindult a kerítés felé.

Tim Creason ezalatt elérte az udvarházat. Leugrott lováról és az állatot a kerítéshez kötötte. Nehéz csizmái végigkopogtak a folyosón. Hümmögött. Sem az udvaron, sem a házban lélek sem látszott. Benyitott a nehéz tölgyfaajtón. Valahonnan lépések közeledtek. Ajtó nyílt s hirtelen szembe került egymással a vendég és a házigazda: Sam Ricket.

Tim Creason levette széleskarimájú kalapját és inge ujjával megtörölte izzadó képét.

— Eljöttem, Ricket.

A másik ellenségesen mérte végig. Apró arcából mélyenülő, ravasz szemek csillogtak elő s a hangja kellemetlenül nyikorgó volt, mint a kenetlen kerék.

— Látom, hogy itt vagy — mondta. — Mit akarsz? Előre is kijelentem, hogy semmiféle haladékat nem adok.

A farmer bólintott. Kemény öklével megtapogatta zubbonyát, amelyben tárcája lapult. Még ugyanezzel a mozdulattal elővonta pipáját és a szája bájába vette. Halkan dörmögött.

— Elhoztam a pénzt, de talán kerülünk beljebb.

Ricket nem felelt. Átment a keskeny előszobán és a jobboldali ajtón nyitott be, az udvarranéző kis szobába. Durván összeácsolt bútorok, üres könyvespolc és egy régi típusú páncélszekrény képezték az egész bútort. A rozszant lábú asztalon az Illustrated News néhány régi, szakadt példánya hevert. Ricket megállt az asztal előtt és visszafordult Tim Creason felé.

— Hol a pénz?

A farmer megállt. Régimódi harmonikás tárcát vett elő s egy köteg dollárbankjegyet dobott Ricket elé.

— Itt van. Ötezer dollár. Számold át és add vissza az adósságlevelemet.

Pipára gyujtott. Sam Ricket kellenlennül nyúlt a pénz után. Kínos lassúsággal számolgatta. A farmer arcán gúnyos mosolygás jelent meg.

— Csalódtál, Ricket? Azt hitted mi, hogy nem tudom előteremteni az összeget...

Ricket a páncélszekrényhez lépett. Kinyitotta az ajtaját s vastag bőrtárcából néhány írást vett elő.

— Itt vannak a kötelezvényeid. De ha szükségem lenne pénzre, nem ragaszkodom ahhoz, hogy egyszerre fizess ki mindent.

Tim Creason megrázta a fejét.

— Nem, nem. Az idén jól fizetett az erdő nem tudom, jövőre mi lesz...

Zsebre tette a váltókat és a kalapja után nyúlt. Sam Ricket váratlan fürgeséggel elébekerült.

— Idehallgass, Creason. Már felajánlottam neked néhányszor, hogy megveszem a fatelepet.

Tisztességes árat fizetek érte. Vehetsz magadnak földet másfelé, ha akarsz.

— Nem veszek. Itt élt apám, s a nagyapám. Itt élek én és itt fognak élni a gyermekeim. A Creason-fatelep nem eladó.

— Bolond vagy. Tudod jól, hogy aki velem újat hűz, elpusztul. Előbb-utóbb a kezembe kerülsz s akkor pénzed sem lesz, meg fateleped sem. Jobban tennéd, ha hajlanál az okos szóra, amíg teheted.

— Mocskos uzsorás vagy, Ricket, de én többet nem fordulok hozzád pénzért. Sem hozzád, sem a bankhoz.

— Majd meglátjuk.

— Megláthatod. Tim Creasonnak csak egy szava van.

Ricket bólintott. Tudta, hogy kár minden további érvelésért. Visszalépett az íróasztal mellé. Hangja tompa volt.

— Sajnálom, Creason, okosabb embernek gondoltalak. Nem gondolod, hogy jó lenne, ha megbeszelnéd gyermekeiddel a dolgot?

— Sem Johnnak, sem Joannak semmi beleszólása az ügyeimbe. S ha eszedbejutna fecsegni, az öklömmel némítanálak el. Ezt jól jegyezd meg, Sam Ricket.

Elfordult. Az ablak előtt könnyű nesz hangzott fel. Szemében gyanakvás lobbant. Meggyorsította lépteit, hogy minél előbb kívül legyen a küszöbön. De amint kezét a kilincsre tette, utána reccsent Ricket hangja.

— Creason...!

A farmer visszafordult. Szemében csodálkozás kérdőjelezett. Sam Ricket kezében revolver

villant. A dördülést tízszeres erővel visszhangzták a falak. Tim Creason a melléhez kapott.

— Átkozott...! — hörögte s a szóval együtt vér buggyant ki ajkán.

Néhány pillanatig tántorogva állt, azután lassan összecsukszott. Testét remegés rázta. Sam Ricket, kegyetlen szatirmosollyal az ajkán gubbasztott az asztal mögött. Nézte a vergődő embert. Türelemesen várt, míg a farmer utolsó nyujtózkodott. Akkor hirtelen lehajolt és kivette a halott övéből a nehéz Col revolvert. Óvatosan zsebkendőjébe fogta és az ajtó felől az íróasztalnak irányítva a csövet, kétszer elsütötte a fegyvert. Azután a Coltot visszatette a helyére s a halott zsebéből kivette az adósságlevelet. Felmarkolta az asztalon heverő pénzt s a papírlappal együtt a pénzszekrénybe dobta. Éppen becsapta a megvasalt, nehéz ajtót, amikor lépések hangzottak fel az udvarról.

A távoli cselédházak felől néhány elhanyagolt külsejű cowboy futott a ház felé mérsékelt érdeklődéssel, hogy megtudja a lövöldözés okát.

Bomba siker

a

Tarka Regénytár

legközelebbi száma

II. FEJEZET.

Tom Catting munkához lát.

Alkonyodott. Az út mentén álló fák árnyéka hosszan elnyúlt a gyapotföldek fölött. Délről, a tenger felől meleg szél érkezett és meghintáztatta a gyapoteserjék szürkés vattacsomóit. A Red River kanyarulata felől egy cowboy ügetett Pecktown felé a poros úton. Ruházatán látszott, hogy nyugatról jön, a Red Riveren túlról, a végtelen prerik és sziklás hegyek vidékéről. Széles övében jobb- és baloldalon tekintélyes revolver fityegett. Rojtokkal díszített bő nadrágját vastagon belepte a por. Széleskarimájú somréróját zsinórjánál fogva karjára akasztotta. Sötétbarna, majd nem fekete ménen ült. Az állat nemesen hajlott nyakán, kis fején, karcsú lábain meglátszott, hogy legértékesebb darabja lehetett valamikor ménésének. Szaporán haladt, egyenletes ügetéssel, a kimerültség legcsekélyebb jele nélkül, pedig hosszú út állhatott mögötte.

Pecktown legszélső házánál megállt a cowboy, Leugrott lováról és megnézte az ajtó fölött fityegő cégtáblát.

— Ned Watson's boarding house... mintha

csak nekem csinálták volna ezt az épületet — mondta.

Lovát kantárszáron vezetve, bement az udvarra. A nyitott ajtón keresztül látni lehetett az üres ivót. Hangosan köszönve lépett a pulthoz. Valahonnan a kocsmá hátsó részéből alacsony, szélesvállú, bikanyakú ember került elő. Tom Catting cigarettát sodort.

— Wyskit... lehet sok is. És a lovamnak istállót, abrakot.

— All right. De nálam az a szokás, hogy az ismeretlen vendég előre fizet.

A cowboy ezüst ötdollároszt dobott az asztalra. Szomjasan hajtotta fel az italt, azután intett Ned Watsonnak.

— A lovammal nem kell bajlódnia. Magam etetem, csak az abrakot készítse el.

— Szobát nem akar?

— Nem. A lovam mellett alszom az istállóban. Korán hajnalban továbbindulok.

— A tengerpart felé?

— Nem. A lovam orra után. Nos, lesz abrak?

Ned Watson megállt a jövevény előtt. Keményen a szemébe nézett.

— Látom, nyugatról jössz, fiú. Ugyancsak jól felvágta a nyelvedet. De vigyázz, Pecktownban hamar elbánnak a szájhősökkel.

Tom Catting nem felelt. Szótlanul követte a kocsmároszt az istálló felé. Gondosan elkészítette az abrakot, azután lecsutakolta és megitta lovát. Jól látta, hogy a ház környéke megelevenedik. Gyapotérés ideje volt; ilyenkor napnyugtáig lélek sem látható a falvakban a Mississippi alsószakaszának vidékén. Hajnaltól estig a gyapotföldeken

dolgoznak az emberek, csak napnyugta után ülnek össze rövid beszélgetésre. Tom Catting tudta ezt s nem érzett kedvet ahhoz, hogy akárkivel is ismeretséget kössön. Nem ment vissza az ivóba, hanem amint elvégezte a munkát a lova körül, lefeküdt az istállóban felhalmozott szénarakás tetejére. Nyergét feje alá tette s néhány perc múlva mélyen aludt.

A vadnyugati emberek kifinomult hallásával arra ébredt, hogy az istálló előtt két ember beszélget halkán suttogva. Felkönyökölt. Az állásokban csendesen szalagtak a lovak. Minden szót tisztán hallott. Valaki izgatottan magyarázott a déli niggerek különös tájszólásán.

— Úgy, úgy, ha mondom...

— Biztos, hogy nem káprázott a szemed?

— Oh, nem, Black szeme nem káprázott. Mr. Creason venni a pénz, sok dollár és dobni asztalra. Mr. Ricket számolta és közben veszekedtek.

— Veszekedtek?

— Nagyon... Mr. Ricket mondani: kell neki Creason-fatelep... Creason pusztulni vidékről... Mr. Creason mérgesen nézett és mondani, soha...

— Azt mondtad, lövöldöztek is.

— Volt bum, bum, de Black azt már nem látta. Mr. Creason indulni ajtó felé és az ablakra nézett. Black nagyon megijedni és elszaladni. Azután, amikor lövés volt, azt hitte reá haragudnak fehér urak... Még jobban megijedni, és meg sem állni, csak a Mississippi partján.

— Képzelem, gyáva nigger. Kell bagó?

— Oh kell, Black szeretni nagyon bagót.

Nehéz csizmák kopogtak el az ablak alatt. A nigger tovább beszélt lágy torokhangon.

— Mr. Ricket mondani, Mr. Creasonnak, hogy pusztulni fog, teleppel együtt. Creason mondani, megfojtani Mr. Ricketet. Mindenkinél eladni telep, csak Mr. Ricketnek nem.

A suttogás értelmetlen szófoszlányokká halált, a beszélgetők elhaladtak.

Tom Catting szeméből pillanat alatt elszállt az álom. Megtapogatta a zsebében duzzadó vaskos dollárköteget. Azért vándorolt hetek óta végig a prerin, hogy évek munkájával megtakarított pénzt birtokba fektesse. Ha ösztöne nem csal, a véletlenül kihallgatott beszélgetés kitűnő alkalmat kínál. Ricket bizonyára valami uzsorás s Creason egyik adósa. Ha megkeresné Creasont és tisztességes összeget ajánlana fel a telepért, jól járna az eladó is, meg ő maga is. Legfeljebb az uzsorás bosszankodna; ezzel azonban Tom Catting cseppet sem törődött.

Kiment az udvarra. Keleten lassan már virradt. Könnyű pára úszott a Mississippi medre fölött s a távoli erdő halkán muzsikált.

Az ököristálló környékén néhány koránkelő cowboy itatáshoz készült. Tom Catting cigarettát sodort. Rágyujtott és a kúthoz ballagott.

— Morning ... Megmondhatnád, boy, merre van Creason farmja?

— Jó kétórai lovaglás dél felé. Ha mindig az erdő mellett haladsz, nem tévesztheted el az utat. Talán munkát keresel?

— Olyasfélét. Köszönöm, a felvilágosítást. Good by.

Visszament a lovához. A cowboy bosszán-

kodva nézett utana.

— Nem valami bőbeszédű a fickó. — morgogta és pipára gyújtott.

Tom Catting felnyergelte lovát s néhány percz mulva már szaporán ügetett az erdő felé. A gyapotföldek felől kesernyés illatot vitt feléje a szél. A síkság úgy terült el körülötte, mint valami beláthatatlan szőnyeg, amit sötéten koszorúz az erdők lombja.

A szélső bokrok mellől néhány erdei nyúl pattant fel. Eszeveszett iramodással váltottak át az úton a cserjés felé. A cowboy vidám mosollyal nézett utánuk. Kedvére való volt a vidék, alig várta, hogy megpillantsa Creason farmját. Mindamellettt lassu ügetésben haladt, mert nem akart nagyon korán megérkezni. Reggelizés idejében ugratta át a farm alacsony rudpalánkját és megnyult képpel tekintett körül.

Azt hitte, hogy olyan gazdaságot talál, mint amilyenhez Texas és Arizona vidékén hozzászokott; helyett szűkre szabott legelőket talált s a távolabbi földek mindenütt a gyapotcserjék szürkés színét mutatták. Jobboldalt azonban, a tanyaépületek mellett hatalmas fűrésztelep bádofödélén csillogott a nap. Az állatokat igavonásra hajtották az emberek s az egész farmon meglátaszott, hogy nem annyira a gazdasági munka, mint inkább a fatelep adja a főjövedelmet.

Öles átmérőjű szálfák, deszkahalmok és gerendahegyek látszottak mindenfelé. Ennek a telepnek a megvásárlására ötször annyi pénz is kevés lett volna, mint amennyi Catting zsebében lapult.

Rosszkedvűen vonta fel a vállát s már éppen

arra gondolt, hogy megindul visszafelé, amikor a legszélső épület mögül egy lovas alakja bontakozott ki és gyors ügetéssel tartott egyenesen feléje. Messziről is látszott, hogy a lovas fiatal leány, noha férfimódra ült a nyeregben. Kissé duzzadt ajkai élesen váltak el arcának fehér hátteréből s a széles karimájú kalap alól sötét zuhatagként ömlött elő hullámos fekete haja. Lová idegesen ficáncolt, a leány azonban erős kézzel tartotta féken. Amikor a cowboy közelébe ért, hirtelen meglassította lova futását.

Tom Catting zavartan nyúlt a kalapjához.

— Good morning, miss.

— Az apámat keresi? Munkát akar?

— Munkát akartam, de persze szegődés nélkül — mormogta halkan. Amikor a leány értelmetlen tekintetét látta, magyarázó hangon hozzátette. — Valaki azt fecsegte, hogy a Creason farm eladó. Idegen vagyok, nem tudtam, hogy ilyen hatalmas fatelep is tartozik hozzá és gondoltam, megnézem, hátha jó volna nekem.

— Ha így áll a dolog, akkor bizony kár volt fáradnia. A Creason-telep nem eladó és nem hiszem, hogy apám egyhamar megválna tőle. De ha már idáig jött, várja meg dadtyt, lehet, hogy ő tud eladó gazdaságot valahol.

— Köszönöm, miss, inkább továbbmegyek.

Elfordította a lovát. A gerendapalánkon éppen ebben a pillanatban újabb lovas ugratott át. Sámsoni termetű szélesvállú, alak volt s Catting hamarosan megpillantotta mellén a sheriff csilag alakú jelvényét.

— Gene Sholton a leány mellé ugratott.

— Jó reggelt, Joan. John itthon van még?

— Sajnos, nincs itthon, Sholton. Még tegnapelőtt Hookswillebe lovagolt. Ma estére várjuk vissza.

A sheriff megvakarta a fületövét.

— Ez baj, Joan, nagy baj. Nem akartam szólni neked, de ha John nincs itthon, velem kell jönnöd a Ricket-farmra.

— Rickethez? De hiszen odament apám még tegnap. Csak nem történt vele valami baj?

A sheriff elfordult.

— Idején meg fogsz tudni mindent, — dörögte s a szeme hirtelen megakadt a cowboyon. Örült, hogy másra fordíthatta a beszéd sorát. — Hát ez az idegen mit keres itt?

Catting a kalapjához emelte kezét.

— Nyugatról jöttem. Farmot vennék s valaki azt mondta, hogy a Creason-telep eladó.

— Az ördögbe, — ütötte föl fejét a sheriff. — Kitől hallottad ezt, fickó?

— Egy nigger beszélt valakinek. Sajnos, egyiküknek az arcát sem láthattam.

— Ezt mindenki mondhatja.

Tom Catting felszegte a fejét.

— Hallja, sheriff, vigyázzon a nyelvére. Törvénytisztelő ember vagyok, de átkozottul kevés türelem szorult belém.

A sheriff legyintett.

— Ejh... Tim Creason már hetek óta panaszkodott, hogy gyanús emberek ólálkodnak a telep körül. Azt hiszem, nem árt, ha kissé a szemed közé nézek, fickó. Mindenesetre velünk jössz te is a Ricket-farmra.

A cowboy szeme összeszűkült. Keze fenyegetően markolta meg a Colt agyát.

— Parancs akar ez lenni, sheriff?

— Egyelőre csak felszólítás vagy ha úgy tesszik, kérés. De szeretném látni, hogy ne engedelmeskedj...

Joan görcsös kézzel szorította a kantárt, Arcából minden csepp vér kifutott. A hangja is észrevehetően reszketett, amikor megszólalt.

— Sheriff, maga nem szokott így beszélni. Kérem, mondja meg, mi történt az apámmal?

Gene Solton a leányra nézett.

— Ami történt, azon már úgy sem tudunk változtani, Joan, — dörmögte. — Bele kell nyugodni a megváltoztathatatlanba.

— Beszéljen hát? Mi történt vele? Megsebesült?

— Meghalt. S attól tartok, hogy szabályos párviadalban ölték meg.

Megfordította lovát s a görcsösen felzokogó lány előtt lassan a ház felé indult. Tom Catting megrendülve nézte a síró Joant.

— Még csak ez hiányzott, — mormogta magában. — A fene egye meg az ötleteimet, hogy éppen ide kellett jönnöm.

III. FEJEZET.

A Creason-telep halálos ítélete.

A Mississippi partja laposan nyúlt le a folyó ágyáig. Az erdő vonalát helyenkint széles marhajárások szakították meg s az agyagos talajt ezeken a helyeken szinte járhatatlanná tette a sok mély marhanyom. Távol néhány apró sziget sötét foltja látszott. A partot sűrű mangrove és ciprus erdő borította s a légyökörek kúszá szövevénye áthatolhatatlan kordont vont a sűrűség titkai köré.

A parton egy ember bukdácsolt végig. Látszott rajta, hogy lovagláshoz szokott és nehezeire esik a gyaloglás. Néha-néha halk káromkodást fojtott el. Közvetlenül a víz partján haladt, gyökérről-gyökérre ugrálva. Moszkító- és szúnyogfelhők rajzottak körülötte. Hosszú gyaloglás után szűk ösvényt pillantott meg, amelyen már gyorsabban lépkedhetett.

Az út az őserdő egyik nádasához vezetett. A sötétképű ember itt megállt és kutatva nézett körül. Azután biztos lépésekkel belegázolt a nádasba s csakhamar a távolabbi, nyílt vizen tűnt fel, fatörzsből vájt, imbolygó csónakot hajtva.

Az erdei mocsár alig pár száz méter széles volt s a tulsó parton meredeken emelkedett a talaj. Kikötötte a csónakot. A sűrű nádasból elvadult ember képe bukkant ki.

— Hallo, Slim... egyenesen előre tarts. A régi utat elrontottuk.

— Ted miatt? — vigyorgott a jövevény.

— Ted azóta már a fűbe harapott. Pecktownból jössz?

— Onnan. Híreket hoztam.

A nádas sűrűjében kanyargós, keskeny út vezetett végig. Kesernyés füstszag csapott az orrukba. Pár száz lépés után kis tisztást pillantottak meg. A térdigérő fűben vagy harminc ló legelészett. Mély gödrökben tüzek parázslottak. Fölöttük kivágott fák lombja magasodott, hogy a felszálló füst árulója ne legyen a tanyának.

Mogorvaképű emberek ültek, feküdtek és ittak a tábortüzek mellett. Slim a lovakat nézte.

— Hé, Jerry... csak azt tudnám, milyen úton jártok ide? Nekem gyalog kell jönnöm, pedig nem birom a járást.

Jerry vigyorgott.

— A főnök csak valamirevaló embernek mutatja meg az utat. Majd ha néhány gyilkossággal bebizonyítottad a rátermettségedet s a fejedre vérdíjat tűznek ki Hookswilleben, akkor talán beléphetsz Bill Butter bandájába.

— Az ördögbe is... Mondhatom, fogytán a türelmem. Butter csak hírnöknek használ és tél-tul dob néhány dollárt.

Leültek egyik tűz mellett. Az emberek ügyet sem vetettek rá. Hirtelen azonban éles füttyszó hasított végig a tisztáson. Az emberek felugráltak. A szélső bokrok mellett, mintha csak a legsűrűbb

bozótból lépett volna elő, magányos lovas alak állott. Arcát fekete selyem álarc fődte, ruházata azonban teljesen megegyezett a környékbeli cowboyok viseletével. Puha, ruganyos mozdulattal dobbant a földre. Lassú lépésekkel közeledett.

Slim hátán — mint minden ilyen alkalommal — végigfutott a hideg, amikor az álarc mögött titokzatosan csillogó, szürke szempár megpihent rajta.

Bill Butter leült a középső tűz mellett egy kődarabra. Hangja mélyen zengett.

— Slim... te is itt vagy? Valami hírt hoztál?

— Igenis, főnök. Tim Collins tegnap kifizette az adósságát Sam Ricketnek. Ricket a szekrényébe zárta el a pénzt. Úgy tudom, ötezer dollár van nála, amit még nem vitt be a bankba.

Elhallgatott. A főnök szeme hidegen tekintett rá.

— Ez minden? Ötezer dollárért a kezemet sem nyujtom ki.

Slim elvörösödött.

— Ötezer dollár nagy pénz, főnök. Azt hittem, örülni fogsz a hírnek.

Az álarcos keze felemelkedett.

— Ilyen hírekkel máskor ne talpalj ide. Valaki nyomon követhet s fölöslegesen veszélyezteted a tábor biztonságát. Már megmondtam, hogy csak a nagy üzletek érdekelnek.

A banditák figyelő kórusa helyeslően felzúgott. A főnök kémozdulatára azonban pillanat alatt ismét néma csend lett.

— Sietnem kell, — mondta az álarcos. — Slim, te egyelőre ittmaradsz. Bob és Shmittel együtt őrzöd a tábort. Én előrelovagolok, a többiek alkonyat után követnek. A Creason-fatelep bejáratánál találkozunk.

— Éppen ideje, hogy az öreg Tim is sorra kerüljön, — dörmögte Jerry.

Az álarcos visszafordult.

— Tim Creason makacs és önfejű volt, amíg élt.

— Hát meghalt?

— Elfelejtettem, hogy itt csak nekem szabad kérdeznem. A Creason-telepet egyébként halálra ítéltém s ma éjjel beteljesedik a sorsa.

Felállt s lassú léptekkel a lovához ment. A karcsútestű, nemes állatot kantárszáránál fogva vezette. Alakját csakhamar elnyelte a sűrűség.

*

Tim Creason viaszsárgára fakult holtteste még mindig ugyanabban a helyzetben hevert a földön, ahogyan összerogyott. Solton egykedvű képpel várta, hogy a községi orvos végezzen a halottszemlével. Ticson doktor végre felegyenesedett. Pápaszemét a homlokára tolta és vékony madárhangján megszólalt.

— A halál oka belső elvérzés. Szegény Creasont éppen a szíve fölött érte a lövés.

Joan a sarokban felzokogott. Tom Catting kényelmetlenül csavargatta a nyakát. Solton Rickethez fordult.

— Mit szól ehhez, Ricket?

A farmer vállat vont.

— Megmondtam már, hogy én lőttem le. Ön védelemből tettem.

— Azt jelenti ez, hogy Creason lőtt először?

— Természetesen. Ha első lövése talált volna, most én feküdnék itt holtan. Csak a második dörrenéssel egyidőben tudtam elsütni a revolveremet és szerencsére, pontosan találtam.

Solton a falhoz lépett. Hosszasan vizsgálta a

golyók jól látható nyomait a falon. Fejét csóválva ült vissza az asztal mellé.

— Érthetetlen. Az öreg Creason ritkán sütötte el revolverét kétszer egymásután, ugyanarra a célpontra.

Ricket vállat vont.

— Úgy történt, ahogy mondtam. Nagyon izgatott volt, mert nem akartam haladékat adni a tartozására.

— Arról az ötezer dollárról volt szó, amit egy éve adtál neki?

— Arról. Már tavasszal vissza kellett volna adnia, de akkor sem tudott fizetni.

Solton az ajka szélét harapdálta. Elővette a halott övéből a revolvert és az ablakhoz lépett. A tölténytárból két golyó hiányzott.

A sheriff Rickethez fordult.

— Ki fogom hallgatni a cselédeidet is. Remélem, nincs ellene kifogásod?...

— Felőlem azt csinálhatsz, amit akarsz. Engem azonban hagyj békében és intézkedj, hogy a holttest minél előbb elkerüljön innen.

Solton bólintott. Lassú lépésekkel kiment az ajtón. Ricket Joanhoz fordult.

— Sajnálom, hogy nincs itthon a bátyád, Joan.

— Én is sajnálom, Ricket. Ha John itt volna, aligha merne ilyen nyugodtan állni apám holtteste mellett.

— Ő lőtt először, jogomban állt védekezni ellene — csattant fel Ricket vörösen. — S különben is jegyezd meg, hogy a pénzemre nem várhatok tovább. Vagy fizettek, vagy elárvereztetem a telepet.

— Nem tudom, mi jár magának, Ricket. De ami törvény szerint megilleti, azt meg fogja kapni. John fát adott el Hookwilleben, kell, hogy pénzt hozzon.

— Mondd meg neki, hogy holnap reggel keresen fel. Egyetlen napot sem várok tovább.

Tom Catting némán figyelte a jelenetet. A sűrő lány és a dühösen pattogó uzsorás láttán dobolni kezdett homloka mögött az indulat.

— Semmi közöm a dolgaikhoz, — mondta fojtott hangon, — de annyit tudok, hogy komisság így beszélni egy halott mellett.

Ricket rikácsolva fordult felé.

— Azt sem tudom, hogy ki vagy! Neked hallgass a neved ebben a házban. Megértetted?

Tom Catting bólintott.

— Meg. Én csak azt mondom, hogy ha még egy szót hallok az adósságról, kihajítlak a saját ablakodon.

Az uzsorás hirtelen előreugrott. Ökle, vékony termetét meghazudtoló erővel sujtott a cowboy felé. De Tom Catting villámgyors félfordulattal elkerülte a csapást s a következő pillanatban mellenragadta Rickettet.

Joan felsikoltott, de Ricket akkor már kalimpáló lábakkal a levegőben úszott. Tom Catting két ugrással az ablak mellett termett. Az uzsorás ordítva repült ki az ablakon s mint a béka elterült az udvar kemény földjén.

A sheriff pillanat alatt a szobában termett.

— Mi történik itt...?!

Tom Catting vállat vont.

— Egy kicsit tisztességre tanítottam a házgazdát.

— Kidobtad az ablakon?

— Igen. S mondhatom, szerencseje volt, hogy nem nyult revolverhez, mert akkor már a túlvilágról nézhetne vissza.

Gene Solton nem szólt. Az ablakhoz lépett és kinézett az udvarra, ahol néhány cowboy vigyorgó képpel éppen akkor támogatta fel a földről Rickettet. A farmer átkozódva törülgette véres arcát. Solton visszafordult. Arcán félreérthetetlen elégtételség látszott.

— Mint sheriffnek, az volna a kötelességem, hogy most rendretanítsalak, fiú. Ez itt nem vadnyugat, legalább is nem egészen az. De tudja ördög, nem sajnálom ezt a kis repülést Rickettől. Legalább nem hoztalak magammal hiába.

Joanhoz fordult.

— Kihallgattam a személyzetet. A lövöldözésnek nem volt tanuja; el kell fogadnunk azt, amit Rickett vall.

— De hiszen apa sohasem nyult revolverhez. Gyűlölte a revolverhősöket. Hogyan foghatott volna hát fegyvert Rickettre, különösen, ha még adósa is volt neki...?

— Ez az, amit nem tudunk, Joan. De biztos lehetsz abban, hogy az igazság előbb-utóbb kiderül.

Tom Catting az ablak felé nézett.

— Az ilyen ördögi pofákat nálunk nyugaton hamarosan szitává lövik. Akármilyen legyek, ha nem úgy hazudik, mintha olvasná.

A sheriff ránézett.

— Ha hazudik, majd rajta fogjuk.

Tom Catting elhúzta a száját.

— Nagyon városi eszközökkel dolgozik, sheriff. Dehát nekem semmi közöm az üggyhez...

Sholton az ajtó felé indult.

— Indulnod kell haza, Joan. A bátyád azóta már közeledik.

Kimentek a napfényben fürdő udvarra. A cowboyok és a gazdasági munkások ácsorgó tömege ellenséges tekintettel figyelte a sheriffet, amint nyeregbe segítette a leányt és maga is lovára pattanva, megindult az úton Pecktown felé.

Tom Catting visszanézett. Sam Ricket az udron állt s szeméből annyi gyűlölet villant a távozók felé, hogy a cowboy önkénytelenül is megborongott.

A Tarka Regénytár

legújabb száma

csütörtökön jelenik meg

IV. FEJEZET.

A Hookswille felé vezető út elágazásánál Catting visszafogta a lovát.

— Szeretném tudni, hogy van-e még rám szüksége, sheriff?...

— Elmész?

— El. Semmi dolgom errefelé.

— Kár, mert jóra való fiúnak látszol. De ha menni akarsz, nem tartalak vissza. Majd igyekszem nélküled is megtalálni a niggert, akinek a beszélgetését éjszaka kihallgattad.

— Akkor hát: good by sheriff, good by miss.

— Good by.

— Isten áldja.

A cowboy elfordította lovát és rákanyarodott a város felé vezető útra. Alig tett azonban pár métert, megállt s amint visszanézett, Joan rávilágoló szemével találkozott a tekintete.

Elvörösödve lovagolt tovább.

A Mississippi ezen a helyen éles kanyarral visszafordul észak felé, hogy azután hatalmas S betűt írva le, haladjon tovább délnek, New Orleans és a tenger felé.

A prerit itt már régen feltörték. Végtelen

gyapottoldek, cukornádültetvények és két-három méteres kukoricarudak nyújtózkodnak el a látáhatár széléig. A folyam partját mindenütt sűrű erdőség borítja. A Mississippi alsó szakaszánál kezdődnek azok az ingoványok, amelyeket Ciprus mocsarak néven ismer a földrajz s amelyek végighúzódnak az egész partvidéken, körülölelve a new-orleansi öblöt egészen Florida déli csúcsáig.

Cub, a fekete mén derekasan szedte a lábait. Tom Catting egykedvűen ült a nyeregben, de bármennyire igyekezett is gondolatait útjának céljára összpontosítani, Joan képe sehogyan sem ment ki a fejéből. Úgy érezte, hogy a sheriff nem folytatja elég erélyesen a nyomozást s lehet, hogy Tom Creason halálának körülményei mindörökké felderítetlenek maradnak.

Lassan alkonyodott. Az utolsó napsugarak aranypora még ott reszketett az ültetvények felett, a fák árnyékai azonban már megnyultak s esti csend creszkedett a vidékre. A Missisipiiből könnyű pára szállt fel. Az alkonyati égen nagy csoport flamingó húzott el lusta szárnyecsapásokkal dél felé.

Tom Catting az erdőhöz húzódott és egy öreg tölgyfa árnyékában tábort ütött. Száraz fát hordott össze tüzelőnek a moszkítókat ellen s már éppen meg akarta gyujtani a rögtönzött máglyát, amikor a távolban apró pont tűnt fel az úton.

A cowboy felfigyelt.

A pont gyorsan növekedett. A könnyű porfelleg mögül hamarosan egy ügető lovas körvonalai bontakoztak ki. Tom Catting várt. Azt hitte, hogy az utas békességben tovább halad Hookswille felé, a közeledő azonban az erdő egyik kiugró

kanyarulatánál megállt. Látszott, amint lovát a sűrűségbe vezeti, azután lehasal a magas fűben a kurtá puskáját maga mellé helyezi.

Tom Catting lassan eltette a gyújtót, amit már a kezében tartott. Úgy gondolta, okosabb ha észrevétlen marad. Némán hevert a farakás előtt. Hátrább, a fák védelmében, nyugodtan legelészett a lova.

Ölomlábakon cammogtak a percek. Lassan feljött a hold; tejfehér fénye ezüstös ragyogással vonta be az erdőt és a gyapotföldek hullámozó fel színét.

Hookswille felől szapora ügetéssel egy lovas tűnt fel.

Tom Catting hirtelen mindent megértett. A lesből való támadást a vadnyugaton is éppen így csinálják. Összeszorította a fogát.

Óvatosan felállt és megszorította Cub hevederét. Néhány lépéssel még beljebb húzódott az erdőbe, hogy az árnyék tökéletesen elfedje alakját.

A lovas alig ötven méternyire haladt el tőle. Szemmelláthatóan fáradtan ült a nyeregben. Fegyverét a nyereg mellé tűzve hordta, övének balfeléből revolver agya látszott ki.

Tom Catting pillanatig arra gondolt, hogy odakíállt az ismeretlennek és figyelmezteti a veszedelemre; de nem tudhatta, hogy a két ember közül melyik a bandita; sőt azt sem tartotta kizártnak, hogy mind a ketten egy ismeretlen harmadik megjelenésére várnak.

A lovas elérte az erdő kiugró részét. A sűrűségből hirtelen lövés dörrent s az utas lova felágaskodott, Tom Catting jól látta, hogy az ismeretlen

retlen széttárt karokkal lezuhan a nyeregből s hogy az orvtámadó sebes lépésekkel rohan feléje.

De akkor már Cub is száguldott, mint a kilőtt nyíl. A cowboy mélyen lova nyakára hajolva nyargalt. Szerette volna felképelni önmagát, amiért tehetetlen asszony módjára engedte vesztébe rohanni az ismeretlent.

Az alkonyati félhomályban éles füttyszó hangzott fel. Az erdő sűrűjéből előtűnt az orvtámadó lova; a sötét alak nyeregbe ugrott és nekivágott az útnak.

Tom Catting fogai összecsikordultak. Ez már az ő világa volt, az ő ügyességének igazi területe: a hamisítatlan, valódi vadnyugat. És Tom Catting nevét jól ismerték a Rocky északi erdőségeitől Mexikó határáig mindenütt.

Az áldozat földönfekvő teste mellett úgy süvített el, mint a puskagolyó. De már az orvtámadó is észrevette a váratlan üldözőt s kantárszárával ütve lovát eszeveszetten menekült.

Cub, minden izmát megfeszítve, előre szegzett fejjel nyargalt. Percről percre közelebb nyomult a menekülőhöz. Tom Catting sarkantyúja szilajon marta az oldalát. A cowboy tudta, hogy a támadó nem menekülhet meg. Baloldalt az erdő áthatolhatatlan fala, jobbra a gyapotföldek zárták el a menekülés útját. A támadó is látta ezt, mert hirtelen meállt és visszafordította lovát. Tom Cattingot még vitte előre rohamának lendülete, amikor revolver villant a támadó kezében s a golyó a cowboy füle mellett húzott el.

Másodszorra már egyszerre dördültek el a fegyverek.

A támadó felordított.

Vaktában még egyszer elsütötte revolverét, azután lovának lábai előtt összerogyott, mint valami eldöntött zsák.

Tom Catting lihegve ugrott le mellette nyeregéből. A támadó durva képét halálos görcs torzította el, de még lihegett, amikor föléje hajolt. A cowboy felgombolta a szerencsétlen zubbonyát. A bal mellbimbó alatt, apró lyukból lassan szivárgott a vér.

— Szívlövés... Nem volt kár érte... — morgogta a cowboy és visszaindult a lova felé.

A támadó lovát maga után vezetve, megindult az úton az első áldozathoz, hogy ha lehet, ott segítsen valamit. Fájdalmas nyögés jelezte, hogy az orvtámadó nem Texas mezőin tanulta meg a revolver kezelését.

A támadás áldozata egészen fiatal ember volt, alig lehetett több húsz esztendősnél. Alatta tócsává gyűlt a megaludt vér s bal válla fájdalmasan rángatózott. Catting megemelte fejét és megintatta. A fiatalember mohón nyelte az erős wyskit. Nagy erőfeszítéssel a könyökére támaszkodott.

— Kiraboltak... — tördelte, — hagyjon engem... menjen a bandita után.

— Támadóját már leterítettem. Ha elvitt magától valamit, könnyűszerrel visszavehetjük tőle.

— Köszönöm... Segítsen... a lovamra ülni...

A cowboy felelet helyett kötszert vett elő nyeregtáskájából. Amennyire tudta, elkölötte a vérző sebet, azután maga elé emelte a fiatalembert a nyeregbe.

— Ne félj, Cub, — biztatta lovát. — Van vezeték lovunk kettő is. Nem kell egyedül csinálnod a dupla terhet.

A sebesült felnyögött.

— A pénzem... négyezer dollárom van nála...

— Szép pénz..., de mi az ördögöt kezdjek magával? Magamnak is sietős az utam...

A fiatalember megpróbált felegyenesedni.

— Nem kell vesződnie velem. Kössön a lovam nyergére, holtan is hazavisz.

— Pecktownban lakik?

— Ott... John Creason a nevem...

Unatkozik?

Vegye meg a

Tarka Regénytár

legújabb izgalmas számát

Megjelenik csütörtökön

V. FEJEZET.

Ejféltre járt, amikor Tom Catting karjaiban az eszméletlen Johnnal bekopogott a Creason telep lakóházának ajtaján. Almos néger szolga nyitott ajtót. Amint az eszméletlen testet megpillantotta, sikítva ugrott hátra. Tom csaknem nyakomlított.

— Ne ordíts, vén kotlóstyuk. A miss halálra rémül.

Az elröppent hangot azonban már nem lehetett visszaszívni: a házban riadt ajtócsapkodás keletkezett. Mire Tom végigfektette az eszméletlen fiatalembert a legelső diványon, lámpával a kezében megjelent Joan Creason.

Csodálkozó szemmel meredt Tom arcába, hogy egy pillanattal később rémülten roskadjon le fivére eszméletlen teste mellett.

Catting vigasztalóan tette kezét a lány vállára.

— Ne sirjon, miss, a sebesülés nem olyan súlyos, mint amilyennek látszik. A hosszú lovaglás miatt ájult el. Nem sokat értek hozzá, de azt hiszem, gondos ápolás mellett két hét múlva kutyabaja.

— Bár igaz lenne — sóhajtott fel Joan, és

tanácstalanul meredt maga elé.

Tom Catting látta, hogy a leány a kettős csapás súlya alatt teljesen elveszítette a fejét. Nem sokat teketóriázott hát. A felriadt cowboyok egyikét beküldte Pecktownba orvosért, azután hozzálátott, hogy kicserélje a sebesültön a kötést. Munkája végeztével fáradtan telepedett le az asztal mellé.

A lámpa szűk fénykört vont a szobában. A sebesült fájdalmas nyögése volt az egyetlen hang, amely megtörte a csendet. Joan falfehér arccal térdelt a heverőnél. Szeméből némán peregetek a könnyek. A cowboy cigarettára gyujtott.

— Miss Creason..., ki tudott arról, hogy bátyja Hookswillebe indult?

— Azt hiszem, mindenki tudta. Sem az apám, sem a fivérem sohasem csinált titkot az útjaiból. Nem is volt szükségük rá, hiszen becsületes emberek voltak mind a ketten.

— All right... Hát azt tudta-e valaki, hogy a fivére nagyobb összeggel tér haza?

— A telep személyzete biztosan tudott róla. Hiszen a pénz felvételét az áru leszállítása előzte meg. S azután tudott róla a sheriff, Ricket meg ön is, mert hármuk előtt említettem ma délelőtt.

— Hm... ez igaz. Azt hiszem, sokkal okosabban tette volna, Miss, ha a fivére útját nem említi senkinek.

A leány szeme tágranyilva csodálkozott rá. Valamit mondani akart, de lépések hangzottak fel az ajtó előtt s a küszöbön megjelent az orvos hajlott, vékony alakja.

A cowboy pár szóval elmondta a történeteket.

Ticson doktor komoly arccal vizsgálta meg a sebesültet. Gondterhesen csóválta a fejét.

— Súlyos eset, súlyos eset, — dörmögte. — Még szerencse, hogy a golyó eltávozott. Ha nem lép fel láz, elkerülhetjük az operációt.

Öblös táskájából néhány gyógyszert vett elő és az asztalra tette. Halk hangon utasításokat adott Joannak a sebesült ápolására vonatkozólag, azután bólintott Tom Catting felé és az ajtó felé fordult.

Ebben a pillanatban hátborzongatóan éles, a rémülettől vibráló hang riadt végig a telepen.

— Tűűűűűz vaaan!...

A kiáltást második, majd harmadik követte s hirtelen megvilágosodott az udvar. A cselédházak és a cowboy-szállások környéke megelevenedett. Rémült, ordító emberek rohantak elő s a lakóépület előtt megtorpanva állottak meg.

Tom Catting félrelökte az orvost s az első között termett az udvaron.

Az udvar keleti oldalán, ahol az erdőből behordott nyersfarönkök álltak, akkor már méternyi magasan kigyóztak fel a lángok. Mielőtt az oltásra gondolni lehetett volna, a tűz átharapózott a deszka-fűrész viskója előtt felhalmozott forgácsrakásra és szempillantás alatt lángbaborította a hosszú műhelyépületet.

Percek alatt kellett cselekedni, ha csak nem akarták tétlenül nézni, amint a tűz az egész telepet elhamvasztja. Tom Catting a cowboyok elé ugrott.

— Fejszét!... Bontsátok le a kazánház kerítését... Gyorsan... minden perc drága!...

Maga is fejszét ragadott s elsőnek ugrott a

lángtenger elé. Csapásai alatt dőltek a gerendák és repedt a deszka.

Az emberek megértették, hogy mit akar a jövevény. Valóban, gondolni sem lehetett arra, hogy a kezdetleges szivattyúkkal felvegyék a harcot a tomboló lángok ellen. Csak arról lehet szó, hogy a telep már égő részét veszni hagyva, — elszigeteljük a tűzvészt.

Pecktown felől félrevert harangok kongása hangzott fel. Puskák ropogtak s a riasztó lövések megmozdították a község és a preri egész lakosságát. Az őrjöngő lángok messze elvilágítottak a síkságon s a rőt színű derengésben, mint kísértet-alakok bontakoztak elő a vágató lovasok.

Félóra mulva százak szorongtak a tűz körül. Tom Catting munkájának eredményeképpen akkor már látszott, hogy a gőzfűrés, a lakóház és a gazdasági udvar megmenekül a pusztulástól; a telep többi része azonban, a nyersanyag, készáruraktár a deszkafűrészekkel együtt, a lángok martaléka lett.

A cowboy letette kezéből a baltát és fáradtan leült a lakóház lépcsőjén. Ruhája rongyokban lógott, karja és arca sebekkel volt tele.

Valaki mellé lépett.

Sholton volt, a sheriff.

— Visszajöttél, felkow?

— Vissza. John Creasont valaki lelőtte a Hockswille felé vezető úton. A merénylőt ártalmatlanná tettem és hazahoztam a sebesültet. Ennyi az egész.

— Látom. Mellesleg szólva, megmentetted a fatelepet.

— Bah... maga nem ugyanezt tette volna?

— En ismertem az öreg Timet. Neki tettem volna.

— En meg önmagamnak tettem. Rossz szokásom, hogy mindig segítek a reászorulókon.

— Derék dolog, fiú. Most, hogy elmúlt a veszély, remélem, megiszol velem egy pohár wyskit.

Tom elvigyorodott. Megérezte, hogy a felszólításban a keménykötésű rendőrember megbecsülése rejlik.

— Kettőt is sheriff... — dörmögte — és felállt.

Bementek a házba. Joan lefuggönyözött ablakok mögött pillanatra sem távozott el bátyja betegágyától.

— Elfuggönyöztem az ablakot, — mondta csendesen. — Johnnak az életébe kerülhetett volna, ha észreveszi a bajt.

Leültek az asztal mellé. A sheriff otthonosan a szekrényhez lépett és wyskisüveget, poharakat vett elő. Öntött. Ittak. Második pohárra azonban már nem kerülhetett sor.

Az udvar felől fenyegető morajlás zúgott fel. Lövések dörrentek. A zajból néhány hang értelmesen hatolt át a vastag falakon.

— A tűzbe!... A tűzbe!... Lincseljétek meg!...

Velőtrázó sikoltás hangzott át a zűrzavaros lármán. A sheriff elsápadva ugrott fel. Tom Catting értelmetlenül nézett rá.

— Mi történik itt?

A sheriff már az ajtónál állott.

— Attól tartok, hogy lincstre készül a tömeg — mondta rekedten és kisietett.

Tom Catting követte.

A tömeg amely akkor már legalább négy-ötszáz

főből állott, a cselédházak körül tolongott. Néhány cowboy kétségbeesett erővel igyekezett őket viszsztatartani, igyekvésük azonban egyenlőnek bizonyult a semmivel a túlerővel szemben.

Vad, emberi formájukból kivetkőzött arcokat világított meg a még egyre parázsló tűz rőt fénye. Valahol recsegve tört be egy ablak s egy gyermek eszelős rémülettel sikoltozott.

Az emberek ajkán újra meg újra felzúgott a kiáltás:

— A tűzbe!... Lincheljétek meg!... Halál a niggerekre!...

A tömeg hirtelen ketté vált.

Néhány markos pecktownbeli között egy nigger halálravált arca tűnt fel. A szerencsétlen kezekre tárgult szemmel, eszelősen bámult a lángok felé. A zajongók vad diadalüvöltésben törtek ki.

A sheriff előrántotta revolverét.

— Vissza, bolondok... A lincselést halállal bünteti a törvény!...

Mintha a süket földnek beszélt volna. De a hátsó sorokban a levegőbe emelkedett néhány ököl.

— Dobjátok félre a sheriffet... Üssétek le... Halál a niggerekre!...

Solton lépésről lépésre hátrált az eszét vesztett embercsorda elől.

A nigger hirtelen megvetette a lábát. Torkán állati üvöltés tört ki. Négy markos legény sem bírt vele, amint az életösztön megsokszorozódott erejével a földbe kapaszkodott.

Ütések zuhogtak rá s Tom Catting elsörnyedve látta, hogy a szerencsétlen áldozat hirtelen a tömeg feje fölé emelkedik. Huszan is ugrottak alá, hogy kinyújtott karral, magasan maguk fölött

emelve a tűzhöz cipeljék és a lángok közé dobják.

A sheriff még egyszer megpróbálkozott.

— Emberek... térjetek észre... ártatlant akartok elpusztítani...

— Halál a niggerekre... A tűzbe vele!...

A sheriff arcán hirtelen tojás loccsant szét. A linchelők megrohanták a tyúkólat s egyre-másra hullott az ártalmatlan bombák zápora. Tom Catting álkapcsában összezsikordultak a fogak. Pillanatilag erős kísértést érzett, hogy két revolverével próbálja jobb belátásra bírni a tömeget; de tudta, hogy ez a kísérlet reménytelen lenne, mert mielőtt fegyverét használhatná, egyszerűen keresztül gázolnak rajta.

Hirtelen ötlettel megfordult és az istálló felé rohant.

Percbe sem telt, Cub felnyergelve, tág orrlyukakkal szimatolta a szállongó, keserű füstöt. Tom Catting nyeregbe pattant. Hirtelen mozdulattal felmarkolt egy nyaláb szénát. Csóvát kötött belőle és elővette revolverét. Láng csapott ki a nehéz Coltból s a széna pillanat alatt égni kezdett.

A fegyverdörrenés hangjára a tömeg visszatorpant. Tom Catting felhasználta a kedvező pillanatot.

Lovát sarkantyúba kapta s az égő csóvát magasan lóbálva a feje fölött, a tömeg közé ugratott. Jobbra-balra ütött; a csóvából zápor módjára hullott az égő pernye és a szikra. Pörkölt gyapjú orrfacsaró illata szállt fel. Egy-egy ruha tenyérynnyi helyen izzani kezdett s az emberek eszeveszetten kapkodtak a testüket nyaldosó lángok felé.

A tömeg üvöltött és riadtan szaladt szét. A nyerítő ló, amely a lángoktól, a zajtól és az ember-

tömegtől megvadulva dühösen ágaskodott s az égő csóvával hadakozó cowboy. — elérték a kívánt hatást.

A niggert cipelő férfiak is szétrebbentek; Catting abban a pillanatban ott termett és felrántotta a földről a szerencsétlent. Maga elé emelte a nyeregbe és nekivágtatott a tűznek. A deszkafűrész parázsló épületének roncsai és a raktár közvetlen közelében vágtatott el, valósággal a lángok között, úgy, hogy gyalogszerrel senki sem követhette. Vágtató lovon is istenkísértés volt ez a vállalkozás.

A jelenet olyan villámgyorsan pergett le, hogy mire a tömeg észbekapott, már csak az eltűnő lovas hátát láthatta.

Néhány lövés dörrent utána s a tehetetlen düh tüvöltése messze visszhangzott.

— Utána!... — harsogta valaki s fél perccel mulva vagy ötven főnyi lovas került vágtatva a telepet, hogy a szökevény nyomába eredhessen.

**A legjobb, legolcsóbb,
legtartalmasabb képes rádióheliolap az**

ANTENNA

Egyes szám ára 6 fillér

A sheriff tojasos képét törülgetve, gúnyos vigyorgással nézte a kijátszott lincselőket.

— Csak menjetek, bolondok... — dörmögte, — legalább kiszellőztetitek a buta agyvelőtöket... Az ördög kölyke az a fiú, — tette hozzá magában elismerően és visszaballagott a házba.

Az udvaron maradt emberek a lincshűhög elszálltával néma csendben sorba álltak az udvaron, hogy kézről kézre adogatott vödörök segítségével eloltsák az égő zsarátnokokat.

VI. FEJEZET.

A virágzó Creason telep néhány óra alatt füstölő, szürke romhalmazzá változott. Égettruhájú cowboyok túrták a hamut hosszú rudakkal, hogy a lappangó parazsakat is elfojtsák. Az udvaron álló hatalmas cserfák csupasz ágakkal, megszenesedve szomorkodtak s hátul a karámok között még mindig nyugtalanul bőgtek az állatok.

Sívár, vigasztalan és egyhangú volt a kép. A Creason telep nagyobb fele elpusztult és szemmel látható volt, hogy hónapok megfeszített munkája kell az újjáépítésre. Hónapok, munkás kezek száza és nehéz dollárok...

Joan könnytelenül, száraz szemekkel nézte a pusztulást. Számára ebben a pillanatban csak az volt fontos, hogy bátya magához tért és miután megivott egy pohár tejet, mély álomba merült.

Két pecktowni esküdt a sheriff vezetésével megejtette a szokásos tűzvizsgálatot; megállapították, hogy gyújtogatás okozta a veszedelmet és ismételten kifejezést adtak annak a gyanujuknak, hogy alighanem a lynch-halálra ítélt nigger megszöktetője lehetett a tettes.

Délelőtt ismét lódobogás hangzott fel az ud-

varon. Joan félrehúzta a függönyt és kitekintett az ablakon. Sam Ricket éppen abban a pillanatban ugrott le a lováról s az ácsorgó cowboyok fenyegető pillantásaitól követve gyors lépésekkel kiszakolt a ház felé.

A leány felszegte a fejét.

Kiment a folyosóra és gondosan betette magamögött az ajtót. Akármilyen következik, John egyelőre ne tudjon meg semmit.

Sam Ricket ezúttal ezüstveretű bőrnadrágot és fekete, rövid bársonyzekeket viselt. Széleskarimájú kalapját a kezében hordta, de arca így is izzadtan fénylett az ünneplő ruhában.

Joan erős önuralommal fékezte hangját; a szemének azonban nem tudott parancsolni s Ricket pillanatra megzavarodva fordult félre a megvető tekintet súlya alatt. De hamarosan visszanyerte higgadtságát.

— Hidd meg, Joan — kezdte — hogy mélyen megrendített a sok szerencsétlenség, amely sorozatosan zúdult rátok.

— Képzelem — villant meg a leány szeme — s pusztá részvétből valószínűleg elhozta az adósságlevelet, hogy behajtsa rajtunk követelését.

— Az adósságlevél valóban nálam van, Joan, de nem azért, hogy pénzt követeljek. Erről majd beszélünk akkor, ha apádat eltemettétek és John megerősödik. Most azért jöttem, hogy elhagyatottságodban felajánljam baráti segítségemet.

— Köszönöm. A magam erejéből is el tudom viselni azt, amit a gondviselés rám mért.

Sam Ricket körülnézett. Szeplős arca komoly ráncokba szaladt.

— Borzalmas, mennyire elpusztult minden.

Hónapok kellenek hozzá, amíg a telep ismét használhatóvá válik.

— Majd többet dolgozunk s akkor hamarabb is menni fog.

— Nehezen... Az építkezéshez, új fűrészt beszerezéséhez pénz kell. Sok pénz. Honnan akarod előreteremteni, amikor még adósságod is van?

— Egyelőre az a fontos, hogy John lábra álljon. Ha van magában emberség, Ricket, addig nem kínozz a tartozással. Nyugodt lehet, becsületesen meg fogunk fizetni mindent.

— Fogunk... Ez nagyon távoli határidő. A pénz pedig drága dolog manapság.

Egy lépéssel közelebb lépett. A leány rosszat sejtve hátrált előre.

— Mit akar? — kérdezte nyugtalanul.

Ricket megállt. Karvalyképén elsímultak a ráncok s igyekezett jóságos hangon beszélni.

— Szeretnélek megmenteni benneteket a teljes tönkremenéstől. Idehallgas Joan. A telep felépítéséhez pénz kell. Új gépek vásárlásához szintén. A munkásokat időközben is fizetni kell. S ha most még tekintetbe veszed, hogy adósságotok is van, be kell látnod, hogy egyedül én segíthetek rajtatok.

— Én nem értek ehhez. Várja meg, amíg John felépül és beszélje meg a dolgot vele.

— Nincs idő várni. A munkának inkább meg kell indulnia, mint holnap. De nem is szükséges Johnt izgatni ilyesmivel. Azért jöttem, Joan, hogy minden gondot levegyek a válladról. Nem csak az adósságot nem kérem, hanem még adó is pénzt, amennyi csak kell.

Joan már sejtette, mire céloz Ricket. Leg-

szívesebben elszaladt volna, de félt, hogy az uzsorás zajt csap és John felébred. Vibráló hangon mondta:

— Nem értem, mire gondol?

— Tőled függ a magatartásom. Légy a feleségem, Joan és soha többé nem kell pénz miatt aggódnod.

— Én... a maga felesége? De hiszen apám lehetne?...

— Csak negyvenöt éves vagyok s ez különben sem fontos. Hallgass rám. Most, itt, azonnal összetépem az adósságlevélet, ha megígéred, hogy hozzám jössz feleségül.

— Ezt nem gondolhatja komolyan, Ricket. Csak olyan ember felesége leszek, akit szeretek.

— Szerelem... ostobaság. Gondold meg.

— Nincs mit meggondolnom. Ilyen áron nem vásárolok magamnak gondtalan életet.

Ricket arca eltorzult.

— Én pedig megmutatom Joan, hogy mégis az enyém leszel, vagy Johnnal együtt örökre elpusztultok a vidékről. Ezt jól jegyezd meg...

— Megjegyzem. És megjegyzem a mai alávaló viselkedését is. Szégyelje magát.

Ricket közelebb lépett. A hangját letompította.

— Fenyegetsz...? Fenyegetni mersz? A helyet, hogy kifizetnéd az ötezer dolláromat? Hát hol a pénz...? Fizetsz, vagy nem...?! Pillanatig sem várok tovább. Egyenesen az esküdtekhez megyek és megkérem az árverést. Megértetted?

Az ajtó mögött a sebesült fájdalomosan felnyögött. Joan végigmérte a kivörösödve ágáló férfit.

— Tegyen, amit akar. Jean Creason azonban nem eladó... Érti?

Az udvaron néhány cowboy őgyelgett. Fél-szemmel a ház felé sandígtak. Lesték az alkal-
mat, hogy beleavatkozhasanak Joan és az uzsorás
beszélgetésébe. A leány hirtelen feléjük kiáltott.

— Hé Dan... Peter... Sam... Mister Ricket
távozni akar... Kísérjétek el a karámig, nehogy
valami baja essen a roncok között.

A három cowboy vigyorogva közeledett. Nehéz
lépéseik nem sok jót árultak el Ricket számára.
Az uzsorás arca fenyegetően eltorzult.

— Szóval, kidobsz Joan? Nos jó... Gondolj
erre majd akkor is, amikor a végrehajtó kalapácsa
lecsap a Creason-telepre.

Lefutott a tornácról és nyeregbe pattant. Mi-
előtt a három cowboy a közelébe ért volna, meg-
sarkantyúzta lovát és elvágtatott.

A legjobb, legolcsóbb,

legtartalmasabb képes rádióhetilap az

ANTENNA

Egyes szám ára 6 fillér

Joan letörölte könnyeit és belépett a betegszobába. John nyitott szemekkel feküdt a feltornyozott párnák között.

— Szóváltást hallottam, — suttogta, — valami... baj van... talán?...

— Semmi, darling... — mosolygott a leány — jobban vagy?

VII. FEJEZET.

Ned Watson kocsmájában vágni lehetett a füstöt. A sarokban kártyázott néhány szenvedélyes cowboy, a többség azonban a széles bárpult előtt gyülekezett és az utóbbi napok eseményeit tárgyalta meg. A lynch dühe még a szemekben izzott. Összeszorított öklök súlyosodtak az asztalon és izgatott kiáltások keltek.

Gene Solton a pulthoz támaszkodott és wyskis poharát a kezében tartva, igyekezett csillapítani a kedélyeket.

Az ajtó hirtelen kinyílt. Az emberek felzúgtak. Minden szempár a belépőre meredt.

Tom Catting állott a küszöbön.

A sheriff az érkezőhöz lépett. Arcát vörösre festette az izgalom.

— Megbolondultál, boy? Széttépnek ezek a fenevadak.

A cowboy arcán mosolygás futott végig.

— Sohase félt, sheriff. Ertek az állatszeldítéshez.

Ned Watsonhoz fordult.

— Whyskit, Ned...

A hátrább álló emberek előretolakodtak. Mindenki közlről akarta látni a vakmerő fickót, aki

kiszedte kezeik közül a már biztosnak vélt áldozatot.

A cowboy megitta az italt, amit Ned eléje tett. Megtörölte a száját. Végignézett az embereken. A hangja nyugodtan csengett.

— Ügy bámultok, mintha valami csodabogár lennék. Akartok tőlem valamit?

Valaki elordította magát.

— Sakál vagy... Add elő a niggert vagy meghalsz!...

— A niggernek semmi köze a tűzhöz. Jól elrejtettem, sohase találjátok meg.

A sheriff ökle idegesen markolászta a Colt agyát.

— Hallgass, — suttogta. — Legalább fogd be a szádat, ha már idejöttél.

A hangulat pillanat alatt átforrósodott. Öklök emelkedek a levegőbe. A szemekben ismét felvillant a gyilkolás esztelen vágya. A sarokban valaki elkiáltotta magát.

— Üssétek le!...

— Vissza!

Tom Catting hangja úgy csattant, mint a puskalövés. Az oldalán fityegő két revolver a másodperc tizedrésze alatt lövésre készen feszült a cowboy csíbjéhez.

A tömeg visszahúzódott. Ziháló, nehéz csend szakadt rájuk. S ekkor csendesen megszólalt Tom Catting.

— Engem akartok meglincelni? Végképpen elment az eszetek? All right, rajta hát!... Texasból jöttem s értek abhoz, hogyan kell a másvilágra küldeni egy tucat embert, mielőtt bárki is hozzám érne.

Elhallgatott. A tömeg fenyegetően zúgott, de

a revolvercsövek fenyegető torka előtt senki sem mert megmozdulni. A cowboy gúnyosan elmosolyodott.

— Na, mi lesz?... Lábatokba szállt a bátorság?...

Revolvert tartó balkeze hirtelen előrelelendült. Rámutatott egy cowboyruhás alakra, aki egyik asztal tetején állva hadonászott, pipával a szájában.

— Fickó, te nagyon nagyhangú voltál. Megérdemled, hogy tisztességre tanítsalak...

Mire az utolsó hangot kimondta, eldörrent kezében a revolver. A pipa szikrázva vágódott ki a cowboy szájából és ezer darabra forgácsolódott.

A kör pillanat alatt megtágult Catting és a sheriff között. Az emberek morogva húzódtak vissza az asztalok mellé. A cowboy visszadugta övébe a fegyvereket.

— Tudtam, hogy megértjük egymást, — mondta csendesen. Kis szünet után valamivel hangosabban hozzátette. — A nigger ártatlan. Meggyőződtem róla s nekem elhihetitek. A tüzet gyújtogatás okozta, a tettesek azonban fehér emberek voltak. Nyomon vagyok s itt a she riff előtt ígérem, hogy rövidesen elétek hozom őket.

— Ostobaság!... — csattant egy hang a bejáratnál.

Minden szem odatekintett. Sam Ricket állott a küszöbön. Még mindig ugyanabban a ruhában volt, amelyben Joannál járt. Közelebb lépett és egyenesen Tom arcába mondta.

— A sheriff dolga az, hogy nyomozzon, fickó. Idegenek meg különösen jól teszik, ha nem avatkoznak Pecktown ügyeibe.

Helyeslő zúgás kelt. Tom Catting könnyedén vállat vont.

— Senki sem tiltja a sheriffnek, hogy nyomozzon. S ha szükségét látom, én leszek az első, aki a segítségét kérem.

— Nem úgy. A sheriffnek joga van tudni, hogy milyen nyomra bukkantál.

— Azt már nem. Ha kikiabálnám a szándékaimat, sohasem derülne fény a Creason-telep felgyújtásának titkára.

A sheriff Rickethez fordult.

— Nincs szükségem, hogy maga védjen meg ezzel a fiúval szemben. Én megbízom benne és ez a fontos.

Ricket mondani akart valamit, de aztán meggondolta a dolgot. Vállat vont és az asztalok közé lépett.

— Halló, Hoover...

— Halló, Ricket.

A Pektown Bank Ltd. pénztárosa felállt. Ricket tömött zacskót vett elő a zsebéből és Hoover elé dobta.

— Tedd be ezt a páncélszekrénybe. Személyes betétem.

— All right. Más megbízásod nincs?

— Egyelőre nincs. Amit mondani akarok, majd megtudjátok a közgyűlésen.

Solton odalépett a beszélgetőkhöz.

— Valamit kérdeznék, Ricket — mondta csendesesen.

— Rajta, sheriff.

— Az öreg Creasonnak, ha önvédelemből tetted is, te vagy a gyilkosa. Tudod, hogy a fiú sú-

lyosan megsebesült és a fatelep-leégett. Megérdemelnék tőled egy kis kíméletet.

Ricket visszanezett. Szeplős arca eltorzult.

— Hogy érted ezt? — kérdezte rekedten.

— Remélem, nem akarsz most kérni tőlük a pénzedet.

— Miért ne akarnám? Akarom, sőt kérem is. Követelem. És ha nem fizenek, elárvereztetem a telepet.

— Ezt nem teheted. Hiszen akkor tönkretennéd Tim Creason gyermekeit.

— Semmi közöm hozzájuk. Tettem nekik egy ajánlatot, amivel meg lehettek volna elégedve. Joan azonban visszautasított, hát most lássa a következményeket.

— Úgy... Hiszen tudjuk, hogy régóta fáj a fogad a fatelepre is, meg Joanra is. De azt azért nem hittem volna, hogy ennyire nem válogatsz az eszközökben.

— Senkinek semmi köze hozzá. Neked sem, Solton. S aki elébem áll, azt legázolom.

Végignézett az embereken s a lehajtott fejek elég értelmesen tudtára adták, hogy Peektownban nincs hang, amely fel merne szólalni ellene. Apróbb-nagyobb kölesünök révén az egész vidéket a markában tartotta. Ebben a pillanatban azonban Tom Catting előrelépett.

— Mennyi az a tartozás, Ricket?

A farmer meglepődve pillantott a cowboyra.

— Ötezer dollár. De miért kérded?

— Én is jártam ma Joannál. Átadott nekem ötezer dollárt azzal, hogy fizessem ki a kezeidhez. Itt van.

Ujjasa zsebéből vaskos bankjegycsomagot do-

bott az asztalra, s gúnyos mosollyal nézett szembe az uzsorással.

— Ide az adósságlevelet...

— Honnan tudjam, hogy ezt a pénzt valóban Joan küldte?

— Ha a pénzedhez akarsz jutni, akkor nem töprengsz ilyen ostobaságon. Csak az nem fogad el pénzt, akinek rejtett szándékai vannak.

Az emberek soraiban helyeslő morgás kelt. Ricket megzavarodva nézett körül. Morogva gyúrte zsebre a bankjegyeket s az adósságlevelet Tom elé dobta. A cowboy az ajtó felé tartott.

— Ez hát rendben volna, Ricket. Ezek után csak azt ajánlom, hogy hagyj békét a Creason-telepnek s lehetőleg arccal se fordulj Joan felé, mert velem gyűlik meg a bajod. Good night.

Kilépett az ajtón s pillanat múlva hallani lehetett távolodó lovának dobogását.

Az éjszaka rászakadt a prerire és a gyapotföldekre. A csillagok izzó szemekként fénylettek az égboltozaton s a hold ezüstös fénye tejfehér ragyogással vonta be a földet. Szellő sem rezdült. Az erdő felé vezető úton egy lovas ügetett. Tom Catting könnyűnek érezte a szívét s csaknem felkurjantott széles jókedvében. Ma este fölényes győzelmet aratott. Ricket többé nem bánthatja Joan Creasont s Tomnak eszébe jutott, hogy ezt a tudatot nehezen megkeresett ötezer dollárjával vásárolta meg.

Az erdő szélén leszállott lováról és kantárszáron vezetve az állatot, behatolt a sűrűségbe. A ta-

laj lassan lejtett. Vizmosasba ért s annak medrében haladt tovább. Távolról pislogó világosság villant fel előtte. Meggyorsította lépéseit. A vízmosás egyik kiszélesedő részén lombokból összetákoltt kunyhó tűnt eléje.

Tom megállt és halkán fütyöntett. Pillanat múlva gypjas fej bukkant fel előtte a sötétségből.

— Te vagy, master?

— Én vagyok, Black.

Fáradtan telepedett le a kunyhóban összehor-
dott szénarakásra. A nigger melléje kuporodott.

— Oh, master, master, szegény Black nap-
hosszat félni... Jönnek fehér emberek. Blackot
megfogják, tűzbe viszik. Brrr...

— Ne karattyolj annyit. Megmondtam, hogy
semmi bajod sem lesz. Azt hiszem, sejtem már, ki
a tettes.

— Bill Butter, uram... Bill Butter... Minden
gazságot ő csinálni Pecktownban. Lépésük halál,
nézésük halál, közeledésük kárhozat.

A cowboy cigarettát sodort. Zsebéből két
összeégett rézgombot vett elő

— Ide nézz, Black. Ezeket a gombokat a
nyersfarönkök hamujában találtam, azon a helyen,
aho! a tűz kitört. Pontosan ilyen gombokat hor-
dott az a bandita is, aki John Creasont megsebesí-
tette.

— A Butter emberei, master, Bill Butter em-
berei.

— A sheriff is rájuk gyanakszik. Nem tudod,
merre van a tanyájuk?

— Az erdőben, uram, a folyó partján, a mo-

csarak között. Mindenki tudja, de még senki sem jött vissza onnan elevenen.

Tom Catting a mécs imbolygó fényébe bámult.

— Már pedig én meglátogatom őket, Black. S miután nem ismerem a vidéket, te leszel a vezetőm.

A nigger holtravált arccal bámult a cowboyra.

— Nem, nem master... Black örülni, hogy élve maradt...

— Ne fecsegj. Lehetetlenség, hogy Tim Creason meggyilkolása, a merénylet John ellen és a tűzvész mind szerencsétlen véletlen lett volna. Valami összefüggés van a dolgok között. Titokzatos kéz irányítja az eseményeket. Azt hiszem, Bill Butter minden rejtélyt megoldhatna.

— Master, master, Bill Buttert még nem látni eleven ember. Ő a nagy főnök s még az emberei számára is láthatatlan. Nem menni oda, master, jaj, nem odamenni...

Olvassa az

ANTENNA

képes rádió hetilapot

A legfrissebb rádiós híryanag, a legteljesebb műsor és a legjobb műszaki közlemények

ára csak

6 fillér

Mindenütt kapható

Tom Catting felelet helyett felállt. Nyujtózko-
dott. Megropogtatta a derekát, azután megszokott
mozdulattal végigtapogatta fegyvereit. Kilépett a
kunyhó ajtaján. A nigger reszketve követte. Alak-
jukat csakhamar elnyelte a sötétség.

VIII. FEJEZET.

Az erdő lombsátra összehorult a fejük fölött, Csillagnak, holdsugárnak nyoma sem látszott, Vaksötétségben tapogatóztak előre. Tom csodálkozva állapította meg, hogy a niggert az erdő közepén sem hagyta cserben csodálatos tájékozódó képessége. A vízmósás nádas felé futott. A talaj egyre puhábbá vált a lábuk alatt, hamarosan bokáig merültek az iszapba.

Black megállt.

— Itt még suttoghatunk, master — mondta reszkető hangon. — Ezen túl azonban vigyázni kell. Nem zajt csapni.

— Merre van a banditák búvóhelye?

— Black megmutatja neked, master. Tame-rem az utat, amerre lehet menni lóval.

— All right. Vezess az útig s aztán majd magam megyek tovább.

— Black imádkozni fog érted.

Kézenfogta a cowboyt és maga után vonta. Félóráig haladhattak, minden lépésükre vigyázva, nehogy zajt üssenek. Végre Tom Catting keskeny fénysugarat vett észre, amely keresztültört az erdő koronáján és szűk ösvényt világított meg.

Intett a niggernek, hogy menjen vissza a kunyhóba és ott várakozzon rá. Black bólintott és alakját elnyelte az erdő.

Tom Catting körülnézett. Alig néhány lépésre láthatott. Lovát a bokrok közé rejtette és maga megindult óvatosan előre az ösvényen. Hirtelen sötét arc merült fel előtte a közvetlen közelben; csaknem beleütközött valakibe, aki az út szélén állott.

Villámgyorsan ugrott feléje. Tudta, hogy ezekben a másodpercekben a saját vakmerőségétől és gyors cselekvésétől függ az élete. Keze előre lendült és torkonragadta a banditát. Revolverének csöve a gyomrához fúródott.

— Pisszenést se, ha az életed kedves...

A bandita szó nélkül égnek emelte két karját, Tom tovább suttogott.

— Indulj visszafelé az úton. Ha lármát ütsz, nagy jelt adsz, beléd lövök.

A bandita engedelmeskedett. Visszamentek a bokrok közé rejtett lóhoz. A hátuk mögött hirtelen lépések hangzottak fel. Tom Catting érezte, hogy megfagy ereiben a vér.

Felfedezték volna? Revolverét állandóan a bandita oldalának szögezve, mozdulatlanul állt. A lépések lassan elhaladtak a bokrok előtt. A halk beszélgetésből könnyű volt megállapítani, hogy legalább féltucat bandita indult útnak valamerre.

— Tudod, hogy merre van a tábor bejárata?

— Nem tudom, uram. Nem tartozom a bandához.

— Hazudsz, hiszen őrszemnek állítottak.

— Tévedsz. Magam is tilos úton jártam. Ha őrszem lettem volna, nem tartott volna vissza a jel-

adástól a revolvered. Bill Butter lassú tűzön pírítja meg az árulókat.

— Akkor hát mégis csak ismered a bandát.

— Ismerem őket, uram. Hírt viszek nekik néha a főnök azért dob nekem pár dollárt.

— Hogy hívnak?

— Slim a nevem. Slim Peters. Mindent megmondok, amit kívánsz.

— Miféle csapat vonult el előttünk?

— A főnök lehetett, uram, a testőreivel. Mindig előbb eltávoznak, mint a többiek.

— Hová mentek?

— Senki sem tudja, hogy Bill Butter merre indul. Csak annyit tudok, hogy öt emberét a Creason-telepre küldte holnap éjszakára.

Tom Catting keze görcsösen megmarkolta a revolver agyát.

— A Creason-telepre? Rabolni akarnak?

— Nem, uram. Az a parancsuk, hogy Joan Creason-t hozzák el, de élve.

— Ugy... Indulj előre.

Mellét olyan indulat feszítette, hogy legszívesebben felgyújtotta volna az egész erdőt. Csak most döbönt rá a felismerés: Joan sokkal többet jelent számára, mint egyszerű ismerős, vagy alig ismert barát. Joanért érdemes végighajtani az erdőt és a síkságot, nyomába ragadni a banditavezérnek, úzni, hajszolni, mint a fenevadat s ha kell, két kézzel szorítani ki belőle a lelket, hogy ne árt hasson többé senkinek.

Elérték a vízmosást. Most már gyorsabban haladtak s még nem hajnalodott, amikor megpillantották a kunyhót.

Black a szénarakás mellett térdelve hangosan

imádkozott. Amikor a cowboyt a fegyvertelen banditával megpillantotta, holtravált arccal egyenesedett fel.

Tom intett.

— Halló, Black... Szerezz kötelet és kötözd meg ezt a gazfickót. De jól, alaposan.

A nigger engedelmeskedett. Slim néhány perc múlva tehetetlenül hevert a szénapriccsen. A cowboy félrevonta Blackot.

— Old fellow, vissza kell surrannod a Creason-telepre.

— Oh, master... megölnek, ha rám találhatnak.

— Hát vigyázz, hogy ne csípjenek nyakon. Ráérsz elindulni alkonyat után. Miss Joant veszedelem fenyegeti, értesítened kell.

A nigger szeme tágranyílt.

— Oh, ah... fehér missi lenni veszedelemben?... Akkor Black megy, Black semmitől sem fél.

A legjobb, legolcsóbb,

legtartalmasabb képes rádióhetilap az

ANTENNA

Egyes szám ára 6 fillér

— Mondd meg a missnek, hogy Bill Butter bandája éjszaka betör a telepre. A főnök parancsot adott, hogy rabolják el a fehér leányt. Miss Joan tehát rejtőzzön el.

— Megyek, uram. Teljesítem a parancsodat.

Tom Catting bólintott és a lovához lépett. A nigger csodálkozva nézett rá.

— Nem pihenni, master?

— Dolgom van. Ha lehet, nyomába ragadok a banditáknak. Good by.

*

Alkonyodott. Pecktown felől a postakocsi dőcögött végig a poros úton, a Creason-telep felé. John az árnyékos tornácon feküdt, magasra tornyozott párnák között. Joan éppen akkor ugrott le a lóva hátáról. A sebesült sápadt arcán meglátszott, hogy sokkal inkább szívéen viseli a telep pusztulását, mint a saját sebét. Arca elkínzottan torzult huga felé.

— Mit végeztél, Joan?

— Ricket nem volt otthon, nem beszélhettem vele.

— A pénzt visszahoztad?

— Természetesen.

— Ott jön a postás. Hookswilleből várak levelet.

— Sajnos, nem érkezett posta. Utközben találkoztam az öreg Timsonnal.

Gyengéd kézzel megigazította fivére feje alatt a párnát, azután bement a házba. Amint a szobájába ért, gondosan betette maga mögött az ajtót és ruhájából zárt borítékot húzott elő.

Remegő kézzel tépte fel. Egyre növekvő izgalommal olvasta a levelet.

„A telep felgyújtása csak kezdet volt. Néhány nap múlva következik a többi. A Creason-farmot halálra ítélték s az ítéletet végrehajtom. Ha kedves az életemek, még megmenekülhettek. Bill Butter.”

Joan percekig ült gondolataiba mélyedve a levél olvasása után. Nem tudta mitevő legyen; csupán annyi volt bizonyos előtte, hogy a fenyegető veszedelemről Johnnak nem szabad megtudnia semmit.

Felállt. Kiment a tornácra és leült a beteg mellé.

— John darling, el kell mennem. A postamester azt mondta, hogy estére várja Ricket látogatását. Feltétlenül beszélni akarok vele. Tőle függ, hogy minél előbb megkezdhessek a munkát.

John felsóhajtott.

— Rettenetes érzés ilyen nyomorultnak lenni, Joan.

Olvassa az

ANTENNA

képes rádió hetilapot

A legfrissebb rádiós híryanag, a legteljesebb műsor és a legjobb műszaki közlemények

ára csak

6 fillér

Mindenütt kapható

— Ne nyugtalankodj. Az orvos azt mondja, hogy két hét alatt talpra állsz.

— Két hét — sóhajtott a sebesült. — Maga az örökkévalóság.

A hugára nézett. Tekintete csupa aggódó szeretet volt.

— Féltelek, Joan. Úgy érzem, hogy valami láthatatlan veszély fenyeget.

— Ugyan. Gyerekes képzelődés. Indulok, hogy minél előbb itthon lehessenek.

Leszaladt a lépcsőn és gyors ügetéssel megindult szembe a postakocsival.

Leereszkedett az este, mire Pecktownba ért. Ned Watson kocsmában hangos volt az élet. A házak előtt békésen pihenő emberek ültek és beszélgető csoportok alakultak mindenfelé. Ha Joan akármelyik csoportnál megállott volna néhány pillanatig, könnyen megtudhatta volna, hogy Tom Catting kifizetett helyette ötezer dollárt Ricket kezeihez. Joan azonban senkivel sem törődött s egyenesen a sheriff házához ment.

Soltont nem találta otthon. A sheriff újabban gyakran eltűnt hazulról s ilyenkor senki sem tudta merre jár.

Joan lassú léptekkel bandukolt végig az utcán, lovát maga után vezetve. Nem tudta, mihez fogjon. Ha Ricket beváltja fenyegetését és árverést kér ellenük, a telep pár nap leforgása alatt idegen kézre kerül. A négyezer dollár, amit John Hookswilleből hozott, jórészt munkabérekre kelene, de különben sem elég még arra sem, hogy a Ricketnél lévő adóslevelet visszaváltsa.

Ugy érezte, hogy a Creason-telep menthetetlen. Ricket már csak az erélyes visszautasítás

miatt is feltétlenül beváltja fenyegetését. Segítség sehonnan sem érkezhetsz. S az orvos megmondta, hogy Johnnál a legkisebb izgalom is vérömlést okozhat, az pedig — halál.

Joan hirtelen határozott. Délután persze hazudott Johnnak, amikor azt mondta, hogy Rickett nál járt, most azonban el fog menni az uzsoráshoz és megmondja neki, hogy meggondolta a dolgot: kész a felesége lenni, ha ennek ellenében megkíméli a Creason-telepet.

Azt hitte, ez a legjobb megoldás és nem is sejtette, hogy ezzel az önfeláldozó elhatározással mennyi bajtól, szerencsétlenségtől menti meg önmagát.

IX. FEJEZET.

A Mississippi partján sötét csapat kanyarodott ki az erdőből. Vágtatva indultak meg Pecktown felé. Arcukat sötét kendő takarta, csak szemük fivilágított kísértetiesen.

Hallgatagon lovagoltak. Az első házaktól puskalövésnyire az élen haladó vezető visszarántotta lovát. A falura mutatott.

— Bob. . .

— Hallom, főnök. . .

— Megtámadjátok a bankot. Watson, a pénztáros az épületben lakik. Ha felébred, végeztek vele, de csendesen. Felrobbantjátok a páncélszekrényt s utána észak felé menekültek. A Mississippi szigeten találkozunk.

Az alvezér meghökkenve bámult az álarcos felé.

— De hiszen, akkor végig kell nyargalnunk a falun. . .

— Hát aztán? Örökké akartok élni?...

Megfordította lovát és keleti irányban elvágtatott.

Bob az embereihez fordult. Dühösen szivta a fogát.

— Halottátok a parancsot... Előre...

Az emberek soraiban mozgás támadt.

— Örültség... biztos halál ez a vállalkozás...

— Te szóltál, Jack?

— En... — állott elő egyik álarcos — Nem vagyok hajlandó a vesztembe rohanni. Tudom, hogy a főnöknek Joan Creasonra fájdult meg a foga s nekünk azért kell zavart kelteni a faluban, hogy ők nyugodtan dolgozhassanak a telepen.

A kis csapatban helyeslő morgás kelt. Az alvezér kiegyenesedett nyergében. Kezében kés éle villant. A fénylő penge zúgva hasította a levegőt és megállt Jack mellében. A bandita felhördült és hátracsuklott nyergében.

Bob körülnézett.

— Van még valakinek mondanivalója...?

Senki sem felelt. Bob szótlanul előre indult. A többiek követték. Az első házak előtt megállt a csapat. Az alvezér hátrafordult.

— Ketten velem jönnek. A többiek itt maradnak a lovakkal. Ha lövöldözés támad, egy ember kivételével menekültek, de a mi lovainkat itt hagyjátok.

Megindult a házak árnyékában. Két ember követte. A bank rácsos ablakai sötéten meredtek ki az utcára.

Bob ügyet sem vetett az ablakra. Az ajtóhoz lépett és a lakat fölé hajolt. Percbe sem telt, nesztelenül feltárult az ajtó.

Bob intett.

— Rajta. A hátsó falnál áll a pénzszekrény. Helyezzétek el a dinamitot.

A két ember munkához látott. Beszorították a zár alá a patronokat. Zaj nélkül, csendben, meg-

feszített erővel dolgoztak. A sötét helyiségben, amelyet csak az ablakon beszűrődő holdfény világított meg gyengén, úgy hatottak, mint az eleven ördögök. Fáradtan egyenesedtek fel. A gyújtó-zsinórt az ajtóig húzták. Bob kezében gyújtó villant.

Ebben a pillanatban harsány hang hallatszott.

— Kezeket fel...!

A három bandita villámgyorsan megfordult. A hátsó ajtóban Watson pénztáros állott. Kezében revolvvert csillogott. Egyik bandita elkáromkodta magát és az övéhez kapott. A két lövés szinte egyazon pillanatban dördült el. Watson végigvágódott a padlón; a bandita felszisszent és a vállához kapott.

Bob meggyújtotta a zsinórt. Közömbös hangon szólt oda sebesült társához.

— Indulj a lovakhoz... Gyorsan...!

Mind a hárman az ajtóhoz ugrottak. Tompa dörrenés hangzott fel, de ekkor már a közeli házak környéke is megelevenedett.

Bob a páncélszekrényhez ugrott. Mohó kezekkel tárta fe a rekeszeket. Mozdulatai egyre gyorsabbak, idegesebbek lettek.

— Beesaprtt a főnök...! Egy cent sincs itt...!

Vadul körülnézett. A másik bandita tátott szájjal meredt rá. Bob csikorgó fogakkal ugrott az ajtóhoz.

— Megkeserülöd ezt, Bill Butter...

A falu felső szélén lódobogás hangzott fel, majd vad lövődözés. A felriadt falu üzőbe vette az észak felé menekülő banditákat, akik a közelében sem jártak a banknak.

Bob a lovára dobta magát. A sebesültet tár-saira bízta. Csikorgó haraggal nekivágtatott az éjszakának.

Késő este volt, amikor Black megpillantotta a fatelepet. A nigger minden tagjában reszketett, ha arra gondolt, hogy a házak közelében találkozhat valakivel. Legszívesebben örökre elbujdosott volna arról a vidékről, ahol csaknem tűzhalált szenvedett a tömeg örvöngő dühe miatt.

A leégett fatelep némán, sötéten terült el az út szélén. A fűrészház csonka, üszkös oszlopai mellett be lehetett látni a lakóházig, amelyben egyetlen pislogó mécses sem jelezte a lakók ébrenlétét.

Black megemberelte magát. Átlépett a kerítésen és a ház felé surrant.

A sötét sarokból két hatalmas árnyék vágta-fött feléje. A nigger megmerevedett a rémület-től, pedig a borjunagyságú házörző kutyákat már régen magához szoktatta holmi elcsent baromfiak csontjaival. Most is vakkanás nélkül álltak meg előtte és barátságos érdeklődéssel néztek rá.

— Szent Jeremiash, segíts... — dideregte a nigger s mint az árnyék Joan ablaka alá lopakodott.

A szellőtlen, meleg éjszakában tárva-nyitva állt az ablak. Black arra gondolt, hogy bedugja gyapjas képét a szobába és nevéen szólítja a leányt; de azután eszébe jutott, hogy Joan megijedhet, felsikolhat és akkor az elősiető cselédség nyakonfogja. Black különben is utálta a cowboyokat,

akik okkal és ok nélkül gyakran megkergették vagy kínozták vaskos tréfáikkal.

Kis ideig tétovázva állt az ablak alatt. Egyik kutya hirtelen elvakkantotta magát. A nigger összerezzen. Gyors elhatározással átlépett az ablakpárkányon. Tudta jól, hogy a Miss szobájában biztonságban van; a fehér leány megvédi minden bajtól.

Vak sötétség fogadta. Az első pillanatban semmit sem látott, később pedig azt hitte, hogy maga az ördög jött el érte vakmerősége miatt.

A szoba sötét sarkából magas, feketeruhás alak ugrott elő; képét sötét álarc fődte. Mielőtt Black menekülésre gondolhatott volna, kemény kezek ragadták torkon, hogy fuldokolni kezdett.

De a nigger benuhltsága csak néhány másodpercig tartott. Agyában kúszán száguldtak a gondolatok s babonás hitével nem gondolhatott mást, csak azt, hogy a váratlanul felbukkanó rémalak maga az ördög vagy valami gonosz szellem. S ez a tudat, a rémület ösztönös védekezésével együtt, megtízszerezte erejét.

Két ökle villámgyors mozdulattal előrelendült és belecsapott az álarcos gyomrába. Halk nyögés jelezte, hogy a kísértetnek is vannak idegei; de csodálatosképpen egyikük ajkát sem hagyta el egyetlen hangos szó sem.

Néma küzdelem kezdődött; a nigger legalább fél fejjel magasabb volt az éjszakai látogatónál s karjai duzzadtak az izmok. A kísértet vékonyabb volt, de szívós és elszánt; kezei konok erővel szorongatták a nigger torkát, mintha félné, hogy rémült kiáltása esetleg felriasztaná a házbeliakat.

Black minden erejét összeszedte; amennyire csak tudott, visszahúzódott s mindkét kezével egy-

szerre csapott le ellenfele állkapcsára. Hallotta a kitört fogak ropogását s a torkára feszülő kezek szorítása hirtelen enyhült. A kísértet szédülten tántorodott hátra s nem tudott idejében védekezni a nigger eszeveszett pörölycsapásai ellen.

Black csak akkor hagyta abba a hadakozást, amikor az álarcos már a földön feküdt és egyetlen mozdulat sem jelezte benne az életet.

Akkor rémülten körülnézett. Gondolkozásra képtelen agyvelejében kúsza képek zsúfolódtak. Azt képzelte, hogy Joant az ördögök már bizonyára elvitték a pokolba s talán csak pillanatokon múlik, hogy visszatérjenek s megbosszulják holtravert társukat. Izzadságban fürdő homlokkal, reszketve gondolt erre a lehetőségre.

Nincs más mód, el kell tüntetnie az agyonütött ördögöt, mielőtt még a többiek felfedeznék. Pillantása Joan érintetlen ágyára tévedt. Hirtelen felnyalábolta az ájult álarcost és az ágyba tette. Ráhúzta a paplant, hogy a feje búbja sem látszott ki.

Olvassa az

ANTENNA

képes rádió hetilapot

A legfrissebb rádiós híryanag, a legteljesebb műsor
és a legjobb műszaki közlemények

ára csak

6 fillér

 Mindenütt kapható

Valamivel nyugodtabban fordult az ablak felé. Ebben a pillanatban távolról lövöldözés, hangos kiáltozás és rohanó lovak dobogásának zaja hangzott fel.

Ez már több volt, mint amennyit Black idegei elbirtak. Emlékezetében felvillant az égő telep és a linchelő tömeg képe. Pillanat alatt elfelejtette Joant, Tom Cattingot és mindent a világon.

Keresztülvetette magát az ablakpárkányon és eszeveszett futással menekült.

Bomba siker

a

Tarka Regénytár

legközelebbi száma

X. FEJEZET.

A Missisipi partja felől fáradt lovas kanyarodott a Pecktown felé vezető útra. Lovának színe nem látszott a portól. Mellette összekötözött kézzel a nyereghez erősített férfi gyalogolt.

Hajnalodott. A Ricket-farm felől az itatáshoz hajtott állatok szomjas bögése szállt a víz felé, Ostordurrogás, cowboyok harsány kiáltozása töltötte meg a levegőt.

Tom Catting felemelkedett nyergében. Kezét szeméhez emelte és mereven nézett a farm felé. A szélesretárt kapun lovas poroszkált ki lehajolt fejjel.

A cowboy szájaszéle megrándult. Leugrott lováról és Slimet egyik útszéli fához kötötte.

— Később visszajövök érted. Ha időközben erre téved valamelyik cimborád és megszabadít, szerencsés utat. Nekem a gazdádra fáj a fogam.

Ismét nyeregbe pattant. Sarkantyúja Cub oldalába mélyedt. A ló felnyerített és vad vágtatással indult meg előre. Negyedórába sem telt, a cowboy utólérte a Ricket-farmról jövő lovast.

— Joan...

— Maga az, Catting?

— Megkapta az üzenetemet?

A leány rácsodálkozott.

— Miféle üzenetről beszél?

— Elküldtem magához a nigger Blackot még tegnap este.

— Nem jártam otthon. Az éjszakát Ricket farmján töltöttem.

— Joan!...

— Sajnos, Ricketet nem találtam meg. Nem jött haza, bár egészen mostanáig vártam a gazdasszonya társaságában.

Elpirult és lehajtotta a fejét. Tom Catting megkönnyebbült sóhajtását nem lehetett félreérteni.

A cowboy egészen a leány mellé léptette lovát.

— Nincs most időm arra, hogy mindent megmagyarázzak, Joan. Elég annyi, hogy veszélyben van. Velem kell jönnie.

— Hová?

— Egy elrejtett kunyhóba, az erdőbe. Ott biztonságban lehet, amíg visszatérek. Bill Butter el akarta raboltatni az éjszaka és alkalmasint meg is tették volna, ha otthon találják.

Joan arcát halotti sápadtság öntötte el. Elővette ruhájából a levelet, amelyet előző nap délután hozott a posta és szó nélkül a férfi felé nyujtotta.

Tom Catting átolvasta a fenyegető sorokat. Hangja halk volt, és feszülő erő lobbant benne.

— A bitangok... Ez lett volna a második lépés. Jöjjön, Joan. Elvezetem a kunyhóba és azután visszatérek Johnhoz. Otthon sem lesz semmi baj, nyugodt lehet.

Kantárszáron fogta a leány lovát és megindult vele az úton visszafelé.

Black, amint elhagyta a Creason-telepet, az erdő felé fordult. Csakhamar meghallotta a hátamögött közeledő lovak dobogását. Minden erejét megfeszítve szedte lábait. A fenyegető láрма egyre közelebből hangzott.

Hirtelen letért az útról és megbújt a gyapotföldeken. Éppen idején. Vágtató lovasok húztak el mellette és kevéssel utóbb újabb csapat tűnt fel. Black megismerte őket. Pecktownbeliek voltak, akik fegyvereikkel hadonászva, szilajon ütötték lovaikat.

Két lovas hirtelen megtorpant. Egyikük leugrott a lóról és a gyapotföldek felé indult.

— Halló, Jerry... itt bujkál valaki...

Míntha a saját halálos ítéletét hallotta volna Black. Felugrott és eszeveszett futással indult meg az erdő felé.

— Állj!...

A kiáltást lövés követte, s bár a golyó célt tévesztett, a nigger megállt, mintha földbegyökerezett volna lába.

A két farmer pillanatok alatt utolérte és diadalüvöltés közben ejtette foglyul.

Black alig vett tudomást a rázúduló ütlegekről. Apatikus nyugalommal tűrte, hogy visszakísérjék Pecktownba, Ned Watson kocsmájába.

Az ivót zsúfolásig megtöltötték az izgatott emberek. A sheriff néhány fegyveressel éppen akkor szállott lóról, amikor Black alakja feltűnt a másik oldalon.

Sholton tanult a Creason-tanyán lejátszódott eseményekből. Amint megpillantotta a niggert, kihúzta revolverét és intett a két farmernek, hogy

vezessék Blacket a belső szobába, amely Ned Watson lakásául szolgált.

A farmerek kelletlenül engedelmeskedtek a parancsnak.

Sholton a niggerhez fordult.

— Mit csináltál, szerencsétlen?

— Oh, ah, semmit, master, éppenséggel semmit.

A farmerek egyike mély hangon közbedörrent.

— A menekülő banditák közül maradt le. Ott fogtuk el az erdei úton.

A nigger kézzel-lábbal tiltakozott.

— Nem, nem, master Sholton, kell hinni Blacknek... A Creason-telepről jönni.

— Mit kerestél te a Creason-telepen?

— Master Tom Catting mondani, menjek telepre, mondjam missa Joannak, menekülni, Bill Butter akarni elrabolni őt.

A farmerek egymásra néztek.

— Mit beszélsz?

— Igazat, masters, elhinni nekem. Bill Butter akarni elrabolni Joan... Black ment tudósítani. Missa Joan nem lenni szobában, lenni helyette ördög... Álarcos ördög. Black megijedni, neki-menni és agyonütni ördög. Oh, jaj, master sheriff, nem engedni szegény Black meglincselni. Black nem tudni többet tűzről sem, Tom Catting mindent megmondhatja.

Elhallgatott. Lehajtotta fejét. Gyapjas haja fénylett, válla rángatózott a visszafojtott sírástól.

A sheriff az emberekhez fordult.

— Ez a fickó igazat beszél, emberek. Ma reggel, amint visszafelé jöttünk, csatlakozott hoz-

zánk a Creason-farm egyik embere. Azt mondja, hogy Joan Creason még tegnap alkonyat előtt eltávozott hazulról s azóta senki sem látta. A szobája fel van durva, mintha vad küzdelem zajlott le volna benne.

— Akkor hol van Joan?

— Ez az, amit meg kell tudnunk. Még pedig sürgősen.

Az udvar felől vad lárma hallatszott. Sholton kitekintett az ablakon és hirtelen felkiáltott.

— Tom Catting... Várjatok meg itt, de az életetekkel feleltek Blackért.

Kilépett az udvarra. Tom Catting körül akkor már áthatolhatatlan embergyűrű feszült. Szitkok, vad kiáltások röpültek feléje, öklök emelkedtek a levegőbe. A cowboy arcán meglátszott, hogy az egész éjszakát lóháton töltötte. De szilárdan ült a nyeregben, jobbkeze keményen markolta a Colt agyát.

Olvassa az

ANTENNA

képes rádió hetilapot

A legfrissebb rádiós híryanag, a legteljesebb műsor és a legjobb műszaki közlemények

ára csak

6 fillér

 Mindenütt kapható

A sheriff keresztülfurakodott a tömegen.

— Vissza emberek... Vissza, ha mondom.
Ez a fiú becsületes ember és jó barát.

Tom Catting fáradtan bólintott.

— Köszönöm, sheriff. Ez szép volt tőled.

— Megtudtál valamit?

— Sok mindent.

A tömegből hirtelen felüvöltött egy hang.
A Creason-telepről való cowboy volt.

— Arra felelj, hová tetted Joant?

Pillanatra csend támadt. De a zajongók átvették a kiáltást s pillanat múlva százan és százan ordították Tom felé a kérdést.

Tom kihúzta revolverét. Hangja szilárdan csengett.

— Miss Joan ellen merényletet terveztek az éjszaka Bill Butter emberei. Elrejtettem a leányt s elő sem adom addig, amíg Buterrel le nem számoltam.

A szavakat gúnyos hahota követte. Tom Catting felemelte a kezét.

— Hallgassatok rám emberek, Ismerem az utat Bill Butter tanyájához. Ahelyett, hogy itt töltitek az időt, kapjatok lóra és jöjjetek velem, mielőtt Bill Butter neszt vehetné, hogy mi készül ellene. Ha most rátörünk, együtt találjuk a bandát.

A sheriff felnézett a lovasra.

— Igaz ez, Catting?

— Utolsó szóig. Úlj lóra, elvezetlek a banda tanyájához.

A sheriff biccentett. Áttörte magát a tömegen és a lovához lépett. Hangja végigszállt Ned Watson kocsmájának udvarán.

— Emberek, én elindulok Tom Cattinggel. Akiben van bátorság, kövessen. Bill Butter ellen megyünk.

Néhány ember a lovához lépett, mások fejüket összedugva, halkán tanakodtak. S azután, mint olyan gyakran történni szokott, a tömeg hangulata megfordult. Tucatjával ugrottak nyeregbe az emberek és szilaj harci kedvvel lóbálták fegyvereiket. Valaki elrikkantotta magát.

— Éljen a sheriff! Hurrá, gyerünk Bill Butter ellen!...

Tom Catting leugrott a lováról. Hirtelenében kiválasztotta a legjobbnak látszó lovat s a pihent állat hátán kivágtatott a kapun.

A tömeg mint valami fenyegető óriáskígyó, hosszan elnyúló sorokban zúgott utána.

XI. FEJEZET.

Bob a revolvere agyával püfölte lovát. Veszett harag feszítette a mellét.

Mire a lovakhoz értek, a környékbeli házak ablakaiból már dörögtek a fegyverek. Társa véresen összerogyott. Másodmagával nyargalt a fekete éjszakában. A falu északi széle felől eszeveszett puskaropogás és menekülő banditák lovainak patkócsattogása hallatszott. Az üldözők nagyobb fele az északnak menekülő csapat nyomába ragadt. Bob keletnek fordult és vad rohanással tört ki a házak közül.

Egy arc merült fel előtte. Revolvere villant és az arc véresen pattant vissza.

Az úton már fellélekzettek egy kicsit. Félóra múlva elérték az erdőt, s mire hajnalodott, megpillantották a tanyát. Az őrszemek a helyükön álltak, de az emberek képén zavart ijedtség látszott.

Bob leugrott a lováról.

— A főnök megérkezett már?

— Még nem. Csak az a csapat jött meg, amit a Creason-telepre küldött.

— Azt a csapatot ki vezette?

— Hosszú Bill.

— Beszélni akarok vele.

Mire kimondta a szót, már fel is tűnt a bandita nyurga alakja. Intett Bobnak és félrevonta a tűz mellé.

— Nagy baj van, Bob.

— Mi történt? -- ütődött meg a bandita.

— Azt a parancsot kaptam, hogy éjszaka törjünk be a Creason-telepre és raholjuk el Joant.

— Na és... nem sikerült? Rajtatok ütöttek?

— Sikerült. Illetve magam sem tudom. Átkozottul ugattak a kutyák s ráadásul a faluban akkor már javában lövöldöztek is.

Bob sötéten bólintott.

— Tudom. Mi szolgáltattuk a célpontot.

— Szóval behatoltunk a szobába. Parancs szerint pokrócot dobtunk az ágyban fekvő alakra, megkötöttük és elhurcoltuk. Csak itt vettük észre, hogy nem Joant hoztuk magunkkal.

Bob elfütytyentette magát.

— A fenét... Talán valamelyik szolgálólány feküdt az ágyban?

— Ha legalább az lett volna. De férfi volt, fekete ruhában, álarccal. Nézd meg, bevittem a főnök sátrába.

Bob szeme megvillant. Mintha rúgók lökték volna, pattant fel és a sátor felé indult.

Egyedül lépett be a sátor nyílásán.

A földön összekötözött férfi feküdt. Bob leült

és gúnyos mosollyal nézte a szeplős arcot, amely mellett ott hevert a letépett álarc.

— Good morning, főnök, vagy Bill Butter, vagy ha úgy tetszik, Sam Ricket. Úgy-e nem gondoltad volna, hogy valamikor a saját bandád fogságába esel?

Ricket fogai összecsikordultak.

— Ezért meghalsz, kutya... Bill Buttert nem ismerheti idegen ember...

— Tévedsz. Bill Butter nincs többé.

Átforrósodott hangja szinte égetett, mint a láng.

— Bitang gazember vagy, Sam Ricket... Halálba küldtél volna, hogy leplezhesd magad. Te raboltad ki a Pecktowni bankot. Mi csak azért kellettünk, hogy neked igazolásod legyen és senki se keresse rajtad a pénzt.

— Hallgass.

A legjobb, legolcsóbb,

legtartalmasabb képes rádióhetilap az

ANTENNA

Egyes szám ára 6 fillér

— Nem hallgatok. Ezt a sátort nem hagyod el élve.

Övébe nyúlt, hogy elővegye revolverét. S ekkor olyasvalami történt, amire Bob legkevésbé sem számított. Az összekötözött ember hirtelen felhúzta lábait és valósággal a levegőbe pattanva, teljes erővel a bandita mellébe rúgott. Bob hangtalanul összeesett.

Sam Ricket arcán torz mosoly jelent meg. Nagy kínnal oldalt fordult s akkor látni lehetett, hogy fogságának ideje alatt már meglazította kezén a köteleket. Néhány percnyi munka után felült és szabad kezével feloldozta a lábait is.

Felegyenésedett és zsibbadt végtagjait dörzsölgette. A földön heverő Bob felnyögött és megmozdult. A banditavezér villámgyorsan ugrott mellé. Lehajolt az eszméletlen testhez és kirántotta övéből a hosszú pengéjű vadászkést. Döfése nyomán Bob melléből vastag sugárban fröccsent ki a vér.

Sam Ricket bólintott. Felemelte a földről eltépett álarcát, hogy magára öltse. Ebben a pillanatban azonban vad puskaropogás hangzott fel. Sam Ricket a sátornyíláshoz ugrott.

Köröskörül megelevenedett az erdő. Mintha minden fán farmerek és cowboyok termettek volna, tucattjával dobbantak a tisztásra a fegyveresek.

Néhány bandita a tábortüzek számára ásott gödrökből ész nélkül lövöldözött, a támadók fegyverei azonban egymásután némítetták el a védekezőket. Sam Ricket hirtelen végigfeküdt a sátor földjén. Gyors kezekkel csavarta lábaira a köteleket és kezét is a hurokba dugta.

Türelmesen várt.

A harci zaj lassan elült. A banditavezér gúnyosan mosolygott.

— Elvégeztétek helyettem azt, amit magamnak kellett volna megtennem — mormogta gúnyosan. — Kiirtottátok Bill Butter bandáját és megöltétek az ismeretlen vezért is. Sheriff legyen a talpán, aki én rám rámbizonyít valamit.

A sátor nyílása meglebbent.

Sam Ricket elnyúlva feküdt a földön, látszólag eszméletlenül.

A Tarka Regénytár

legújabb száma

csütörtökön jelenik meg

XII. FEJEZET.

— Nos, Tom?

A sheriff kíváncsian fordult a cowboy felé, Tom Catting bosszúsan legyintett.

— Kimenekül a kezeim közül a gazfickó. Semmit sem tudok rábizonyítani.

— Súlyosak a vádjaid, fiú. Azt mondod, hogy Sam Ricket és Bill Butter egy személy volt.

— Biztosan tudom. Hallgass rám, sheriff...

— Hagyd most az érveket. Az orvos hamarosan végez a vizsgálattal. Azt hiszem, legokosabb, ha addig körülnézek egy kicsit a házban, persze Ricket tudta nélkül.

Tom vállat vont.

Kedvetlenül állt meg a tornácon. Nézte a Ricket-farm nyüzsgő életét. A távoli Pecktown felől halk, zúrzavaros lármá hallatszott. A cowboy nem sokat törődött vele. Az utóbbi napokban hozzászokott ahhoz, hogy a pecktowniak hamar lángrolobannak s olyankor ordítózásuk az eget veri.

Leült a kőlépcsőre és fáradt mozdulattal cigarettát vett elő.

Ned Watson kocsmájában diadalittas emberek áldomásoztak Bill Butter bandája pusztulásának örömére. A szemekben már ott fénylett az alkohol mámora. A farmerek a cowboyokkal összeülekezve énekeltek, néhányan gitárszóra táncoltak az alacsony szoba közepén.

Az ajtóban hirtelen egy cowboy bubkant fel. Félig eszméletlen embert támogatott. A Ricket-farm egyik cowboya volt és a sebesült: Bob, a bandita.

A cowboy megleengette széleskarimájú kalapját.

— Hahó, emberek... Ezt a fickót Bill Butter tanyájáról hozom. Hallgassatok hát, alig tud már beszélni... Azt mondta, vallani akar...

Az emberek elnémultak. Széles gyűrű képződött a jövevények körül. Bob látszólag eszméletlenül hevert a földön. Valaki mellé térdelt és wyskit öntött a szájába. A bandita lassan felnyitotta a szemét.

— Bob a nevem... Bob Hastings... Alvezére voltam Bill Butternak... Megölt a bitang... s azt akarom... hogy pusztuljon ő is... Az ő parancsára robbantottam fel... tegnap a bankot... Üres pénztárt találtam... Bill Butter minket is becsapott... a pénzt már előbb elvitte...

Elhallgatott. A cowboy lehajolt hozzá és megázta a vállát.

— Hé... meg ne halj addig, amíg Bill Butter igazi nevét el nem árulod!...

A sebesült nagy kinnal felemelte a fejét.

— Én is... csak tegnap tudtam meg... véletlenül... Sam Ricket... Sam Ricket volt a vezérünk... de minket is el akart pusztítani... mindnyájunkat...

Szava elakadt. Szeme üvegesen meredt az ablakra, amelyen túl a Mississippi csillogott és sötéten állt az erdő koszorúja. Bob száján már csak töredezett szavak buggyantak ki.

— Sam Ricket... Ölte meg... Tim Creasont... Ő gyújtatta fel... a telepet is... Átkozott...

Testén görcsös rángás futott végig. Halott volt. Az emberek néma csendben állták körül a holttestet. A leleplezés ereje megbénította őket.

De azután annál vadabb erővel zúgott fel a harag. Valaki felugrott egy asztal tetejére és harsány hangon beleordított a keletkezett zúrvárba.

— Hé, emberek... Sam Ricket még él... Él és őrzi a mi elrabolt pénzünket... Mindnyájunkét! Vegyük vissza tőle, ami a miénk s azután küldjük el oda, ahová való: a pokolba...!

Helyeslő ordítás volt a válasz.

Ned Watson rémülten kiáltott fel. A tömeg nekiesett a kocsmá berendezésének. Székeket törtek össze, hogy az eltört lábakat botnak használhassák, asztalokat hasogattak szét, és percek alatt kiürítették az itallal telt polcokat.

Azután az ajtó felé tódultak s mint az áradat, zúgva indultak meg a Ricket-farm felé.

*

Tom Catting már harmadszor figyelt fel a fenyegető zúgásra. Felállt és bement a házba.

Az első szobában fájdalmasan nyögött Sam Ricket az orvos keze alatt.

Sholton vigyorgó arccal bukkant elő egyik sarokból.

Intett Tomnak.

— Nem csalt az érzésed, fiú. Ide nézz.

Fekete selyemálarcot mutatott föl, amit egyik szekrény aljából szedett elő.

— Van ilyen több is. Kétségtelen bizonyítéka annak, hogy Bill Butter és Sam Ricket azonos személy.

Tom intett.

— Erről ráérünk később is beszélni, sheriff. Pecktown felől megint tömeg közeledik s nem tudom, másodszor meg tudjuk-e akadályozni a lynchelést.

A sheriff elsápadt.

— Menekülj, Tom.

A cowboy vállatvont.

— Nem menekülök. A Coltomban van még néhány golyó; azzal átküldök pár embert magam előtt a másvilágra.

— És Joan?

Tom Catting elsápadt. A feje lehanyatlott.

— Igazad van, sheriff. Ostoba voltam.

Kisietett az ajtón s perc múlva behallatszott távolódó lödöbögése.

A sheriff nyugodtan folytatta munkáját tovább. A tömeg üvöltése már a közvetlen közelben hangzott, amikor kiment eléjük. Láttára a tömeg megtorpant. Sholton felemelte a kardját.

— Már megint megvadultatok? Tom Catting nincs itt...

Gúnyos hahota és éles füttyszó volt a válasz. Harsány hangok keltek az emberek ajkán.

— Semmi közünk Cattinghoz...

— Rickettet ad ki...

— Ricket a bűnös...

— Ricket...! Ricket...!

Sholton elsápadt. Kirántotta revolverét.

— Vissza... A bűnös is a törvény oltalma alatt áll...!

Az első sorok megtorpantak a revolvercső előtt, amely fenyegető félkört írva le fordult feléjük. A zajongás azonban annál hangosabb lett. A hátsó sorokból fenyegetően emelkedtek fel a botok és öklök.

— Üssétek le!...

— Félre a sheriffel!...

— Ricket!... Ricket!...

Valaki felkapott egy ökölnyi kődarabot s a következő pillanatban csörömpölve tört össze egy ablaküveg. Valamelyik fiatal suhanc papírból tölcserít csinált s azon keresztül harsogott:

— Tüzet neki!... Gyujtsátok fel, ahogyan ő felgyújtotta a Ricket-farmot...

A sheriff kétségbeesett erővel vetette meg a lábát a küszöbön.

— Vissza... Ricket itthon tartja a pénzét... minden tönkremegy, ha felgyujtjátok a házat...

— All right... nekünk elég lesz a farm... de lássunk valamit a pénzünkért...

Mintha a föld alól teremtettké volna, valaki szurkos hordót gúrított elő.

Megrohanták s pillanat alatt ökölnyi darabokra szaggatták szét a nyúló, fekete anyagot. Láng lobbant s az első csóva sisteregve repült a ház felé.

Sholton kezében dörrent a revolver.

Azt hitte, hogy a golyó használni fog; a tö-

meg azonban már régen túljutott a józan megfontolás álláspontján.

Örjöngő üvöltés követte a Colt durranását; egy vállas cowboy előreugrott s nyomában egyszerre huszan tolakodtak fel a terrasra.

A következő pillanatban Sholton már a földön feküdt; legázolták s egyszerre tíz kéz ragadta el tőle a revolvert.

Az örjöngő emberek előzőnlőtték a házat. Néhány izmos cowboy megragadta a sheriffet és hátrahurcolta az udvar felé. Töltött fegyverekkel örködtek mellette. Pillanattal később egyik ajtón tépett ruhában kipenderült az orvos is. Minden tagjában reszketve szaladt a sheriff felé.

— Rettenetes. — dadogta szederjes ajakkal,
— Nem lehet beszélni velük...

Sholton a ház felé tekintett.

— Mint sheriffnek, az volna a kötelességem, hogy ha kell az életem árán is megvédjem a gazembert. De ez a linchelés ezúttal igazságos. Nem tudnék szívből küzdeni ellene. Még szerencse, hogy ezek a derék fickók töltött fegyverrel akadályoznak meg kötelességem teljesítésében.

Elhallgatott.

A Ricket-ház ablakain lángok törtek elő.

Kívülről még egyre hullott az égő szurokeső a falakra, bent pedig a füsttel borított szobákban tört, zúzott, dühöngött a tömeg.

Bútordarabok, könyvek, ruhák repültek ki az ablakokon; a kintrekedtek szilaj üvöltéssel vetették rájuk magukat s szédült gyönyörűséggel hatalmas máglyát raktak az udvar közepén.

A cselédség házaiban csend honolt.

Egyetlen ember sem akadt, aki fegyvert fogott volna gazdája védelmében; olyan azonban fölös számban volt, aki maga is beállt a pusztítók közé.

A lángok már a tető felé nyulkáltak tűzkarjaikkal, amikor az ajtóban tülekedő tömeg jelent meg; Ricket vaskazettáját cipelték s a több niázsás jószág fenyegetően himbálózott a levegőben.

Az embercsorda üvöltött.

— Ide a sheriffet!...

— Sholton, ez a te dolgod!

— Itt a pénz, erre vigyázz!...

Ledobták a páncélszekrényt s mintha összebeszéltek volna, visszarohantak az égő házba.

A pokoli hangzavaron és a tűz ropogásán keresztül vadállati, rémült ordítás hangzott fel.

A tömeg egy alaktalanná vált emberroncsot cipelt az ajtófélfá felé:

Sholton megrándult. A rendőr ösztönével ugrott volna segíteni, de egyik cowboy revolvére fenyegetően feszült az oldalához.

— Vissza, Sholton... nem tréfálunk... ez a gazember megérdemli a sorsát.

A sheriff nagyot nyelt.

Tudta, hogy ezúttal elveszítette az uralmat a tömeg fölött. Elfordult, hogy ne lássa a szörnyűséget.

A terraszon ropogva megszólaltak a fegyverek Ricket holtteste szitává löve lengett az ajtófára akasztva.

Bill Butter sorsa beteljesedett.

John Creason sáppadt mosollyal hevert nyug-
 ágyán. Tom Catting mellette ült és cigarettát so-
 dort. Joan whiskys poharakat készített az asztalra.

— Minden hiába, — legyintett John — ha
 Ricket bondita volt is, apám mégis tartozott neki.
 Az adósságot meg kell fizetni s akkor a telepet
 nem tarthatjuk meg többé.

Catting mosolygott.

— Nem egészen úgy van, my friend... —
 mondta. — Az ötezer dollárt, amivel tartoztatok,
 én ugyanis kifizettem. Ricket visszaadta az adós-
 levelet, nézzétek meg, itt van...

Joan kezében megrezdült a pohár.

— Maga Tom... fizetett helyettünk?

— Miért ne, Joan?... bár nem lett volna
 szükséges, mert édesapja utolsó centig kifizetett
 Ricketnek mindent.

John felült.

— Hát ezt meg honnan tudod?

— Emlékeztek arra, hogy Ricket golyója ta-
 láltta édesapátokat. Átütötte ruhájának zsebét s a
 bennlevő iratokat.

— Ez igaz...

— Megvannak még azok a tárgyak, amiket a
 holttest zsebében találtak.

— Hogyne... eltettem őket emlékül...

Joan a szekrényhez lépett és foszladozó bőr-
 tárcát vett elő. Az asztalra tette s mindhárman
 kíváncsian hajoltak föléje.

A bőrlapon tisztán látni lehetett a golyóütötte
 lyukat,

Catting mellé tette az adóslevelet.

— Nézzétek meg... az adóslevélen is látszik ugyanaz a kis, pörköltszélű lyuk, ami a tárcán és a többi papíron. Ha összehajtom az adóslevelet és a tárcába teszem, a nyílás éppen fedi a többit. Ez pedig azt bizonyítja, hogy a lövés pillanatában az adóslevél édesapátok birtokában volt s csak később, a halál beállása után került vissza ismét Rickethez...

— Bitang!...

A szó sziszegve tört ki John száján.

Tom Catting a vállára tette a kezét.

— A megtörténteken nem tudunk változtatni, Tom. És ne feledd, hogy Ricket minden tettéért megbűnhődött.

John Creason megszorította a cowboy kezét.

— Köszönöm, öreg fiú, amit értünk tétél, Nélküled talán sohasem derült volna világosság Ricket legaljasabb rablására.

A legjobb, legolcsóbb,

legfartalmasabb képes rádióhetilap az

ANTENNA

Egyes szám ára 6 fillér

A cowboy legyíntett. Rámosolygott Joanra.

— Nem ingyen tettem. Joan megígérte, hogy viszonzásul a feleségem lesz.

Összenevettek boldogan, mint három gyermek.

Az alkonyat aranypora reszketett a távoli ültetvények felett.

Messze a Mississippi zúgott s előtte sötét koszorúban állt őrt az erdő.

Joan könnyes szemmel nézett végig a vidéken.

— Most már talán csend és béke lesz a vidéken. Bill Butter bandáját elpusztult.

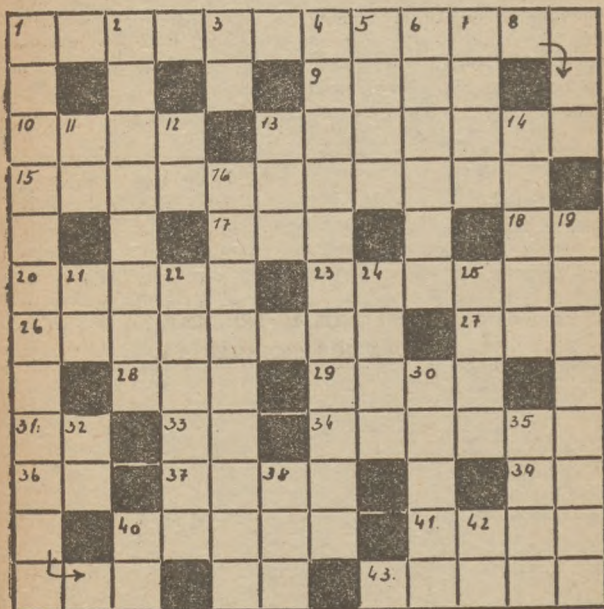
— Úgy van... s a Creason-telepen holnap ismét megindulhat a munka — bölintott Tom Catting s átölelte a piruló leányt.

— Vége. —

MEGJELENIK HETENKÉNT.
MINDEN JOG FENNTARTVA.

Felelős szerk. és kiadótulajdonos: Báthory-Hüttner János dr.
Stádium Rt., Budapest. — Felelős üzemvezető: Győry Aladár.

Keresztrejtvény

A Tarka Regénytar szerkesztőségének új címe:
 Budapest, VIII., József-körút 5. szám, III. emelet.
 A szerkesztő fogad: minden csütörtökön 6— $\frac{1}{2}$ 8 óra
 között.

VIZSZINTES SOROK: 1. Jubiláló legfontosabb kultúrintézményünk. 9. Tintafajta végén fölös betű. 10. Angol úrmérték. 13. Tetőt készít. 15. Nem hivatásos rádiókészítő. 17. R. R. I. 18. Z. F. 20. Gyalogút. 23. Kocsmá része (utolsó betűi cserélve). 27. Két szó; az első fontos állati termék, a második szőlőből készül. 27. Ipari növény. 28. N. O. U. 29. Véka betűi keverve. 31. Személyes névmás. 33. Azonos betűk. 34. Évet becézve. 36. Nem szolgál. 37. O. A. T. S. 39. Kötszó. 40... esti köszönés. 41. Ilyen kagyló is van. 43. Park, kert, fásított hely.

FÜGGŐLEGES SOROK: 1. Az emberi művelődés fokozatos fejlődését bemutató tudományos intézet. 2. Déligyümölcs. 3. Betű fon. 4. A mise végén mondja a pap. 5. Balkezes. 6. Kártyaklubbokban használt játékpénz. 7. Figyelmeztető. 11. Állathang. 12. Személyes névmás. 13. Éjjeli mulató. 14. Erzsi népiesen. 16. Az óra része. 19. Fényesre pucol. 21. Kertész teszi. 22. Vándor iparos. 24. Öt esztendő. 25. T. L. V. T. 30. Ilyen vetemény is van. 32. Balzsam. 35. Összekötött búzacsomó. 38. Évszak. 40. Betű fon. 42. Ékezettel a fa része.

A Tarka Regénytár

eddig megjelent kötetei:

II. évfolyam

1 J. Tempest: Vámpír	23 K. Frick: igazsága maradt
2 E. Marceaux: A gilotin árnyékában	24 Lol. U. Chaly: A fekete kastély titka
3 C. Roberto: Al Doro bűnhődése	25 Jubász Lajos: Atkos pénz
4 Faroux: Marokkói kaland	26 B. Burke: Izgalmas éjszaka
5 E. Friend: A Beverly Hill-rejtély	27 G. Forster: Nálve zsar
6 G. Forster: A sátán temploma	28 E. Thompson: Gyilkos múmia
7 B. Jale: A titokzatos fakir	29 Fred A. Colley: A szumatra kísértet
8 A. De. Zacca: Mumbull, a félszemű	30 L. Grave: A szelthamos
9 A. Croft: A rhan nyakéke	31 E. Girdo: Gyilkosság a szeánszón
10 T. Simpson: A félelmetes tong	32 Arthur Townsend: A fekete vitorlás
11 P. Hawker: Az Amazonas titka	33 J. Croix: Szökés a Santó-ból
12 L. Schaffer: Előrs megfontolt szándékkal	34 O. Wood: Az ember csempész
13 E. Girdo: Lady Stanley	35 E. A. Rodriguez: A Waterloo-híd regénye
14 A. Rodriguez: Ki a következő?	36 Richard Powel: A sanghai koldus
15 E. Tompson: Az elveszett óázis	37 A. Beinart: A hétéletű
16 A. C. Hell: Mandzsúria a kockán	38 St. Georges: A dzsungel királynője
17 C. Green: A sátán báb-színháza	39 G. Forster: A vérző Barcelona
18 F. Schultz: A forrongó Abessziniában	40 Frantz Schultz: A tigrisrosarú ember
19 L. Chiron: Harakiri	41 O. Weed: Az aranyvadász lovas
20 F. Wahl: Atkos szenvedély	42 E. Beck: A preri király
21 Alex R. Asch: Az ördög-sziget fantóma	43 St. Georges: A vesztés
22 P. Thomas: A halálos átszema	44 G. Forster: A san-sebas tian futár

A Tarka Regénytár

eddig megjelent kötetek :: II. évfolyam

46. E. A. Rodriguez: Az alcazári máglya.
47. L. Grave: Öt év...
48. F. Beery: A szőke kémnő.
49. Axa Rolf: Sárga veszedelem.
50. E. Beehinger: Kémek harca.
51. Forest A.: Párbaj a levögőben.
52. L. Grove: A mosolygó geny
53. L. Marleaux: A platinafogó
13. O. Wood: Kína tigrise.
14. Spencer Wals: A fekete macska.
15. P. Hawker: A texasi bandita
16. A. Forest: A tehérköpenyes -átán.
17. G. Forster: Szőkés az ördögszigetről.
18. E. Beck: A fekete lovas.
19. C. Norton: Itél a ku-kux-klan.
20. Spencer Walls: A koporsó titka.
21. R. Clark: Kísértet az őserdőben.
22. E. A. Rodriguez: A fekete sárkány karmaiban.
23. E. Pill. Reyam: Brahma-szent fia.
24. E. Beck: Az új sheriff.
25. E. Thompson: Rémület San-Franciscóban.
26. Joel Gross: A jégmező aranya.
27. G. Forster: Merénylet a léghajón.
28. R. Clark: A hamis dolár.
29. Edgar W. Carston: Hollywood vampirja.
31. E. G. Benfors: A lángoló preri.
32. Alee Forest: Az olajkutak fantomja.
33. Percival Yold: A piramis foglya.
34. Ernest Beck: Vadnyugati párbaj.

III. évfolyam

1. Forster G.: Ninette.
2. E. Girde: A déli sark aranya.
3. G. Forster: Tom Bailey milliói. I.
4. G. Forster: Tom Bailey milliói. II.
5. L. Grave: Az utolsó folyóig.
6. N. Thompson: A vágató árnyék.
7. Fred O'Conney: Mexikói rémek.
8. Francis Burke: A félelem völgye.
9. Ernest Beck: A hindu bosszúja.
10. R. Clark: A kísértethajó.
11. James Grand: A bálvány titka.
12. Alexej Balabanoff: A cseka szolgálatában.
13. O. Wood: Kína tigrise.
14. Spencer Wals: A fekete macska.
15. P. Hawker: A texasi bandita.
16. A. Forest: A tehérköpenyes -átán.
17. G. Forster: Szőkés az ördögszigetről.
18. E. Beck: A fekete lovas.
19. C. Norton: Itél a ku-kux-klan.
20. Spencer Walls: A koporsó titka.
21. R. Clark: Kísértet az őserdőben.
22. E. A. Rodriguez: A fekete sárkány karmaiban.
23. E. Pill. Reyam: Brahma-szent fia.
24. E. Beck: Az új sheriff.
25. E. Thompson: Rémület San-Franciscóban.
26. Joel Gross: A jégmező aranya.
27. G. Forster: Merénylet a léghajón.
28. R. Clark: A hamis dolár.
29. Edgar W. Carston: Hollywood vampirja.
31. E. G. Benfors: A lángoló preri.
32. Alee Forest: Az olajkutak fantomja.
33. Percival Yold: A piramis foglya.
34. Ernest Beck: Vadnyugati párbaj.

Kaphatók a Tarka Regénytár kiadóhivatalában VIII. József-kr. 5

A TARKA REGÉNYTÁR

legközelebb megjelenő kötet:

A. Rodriguez

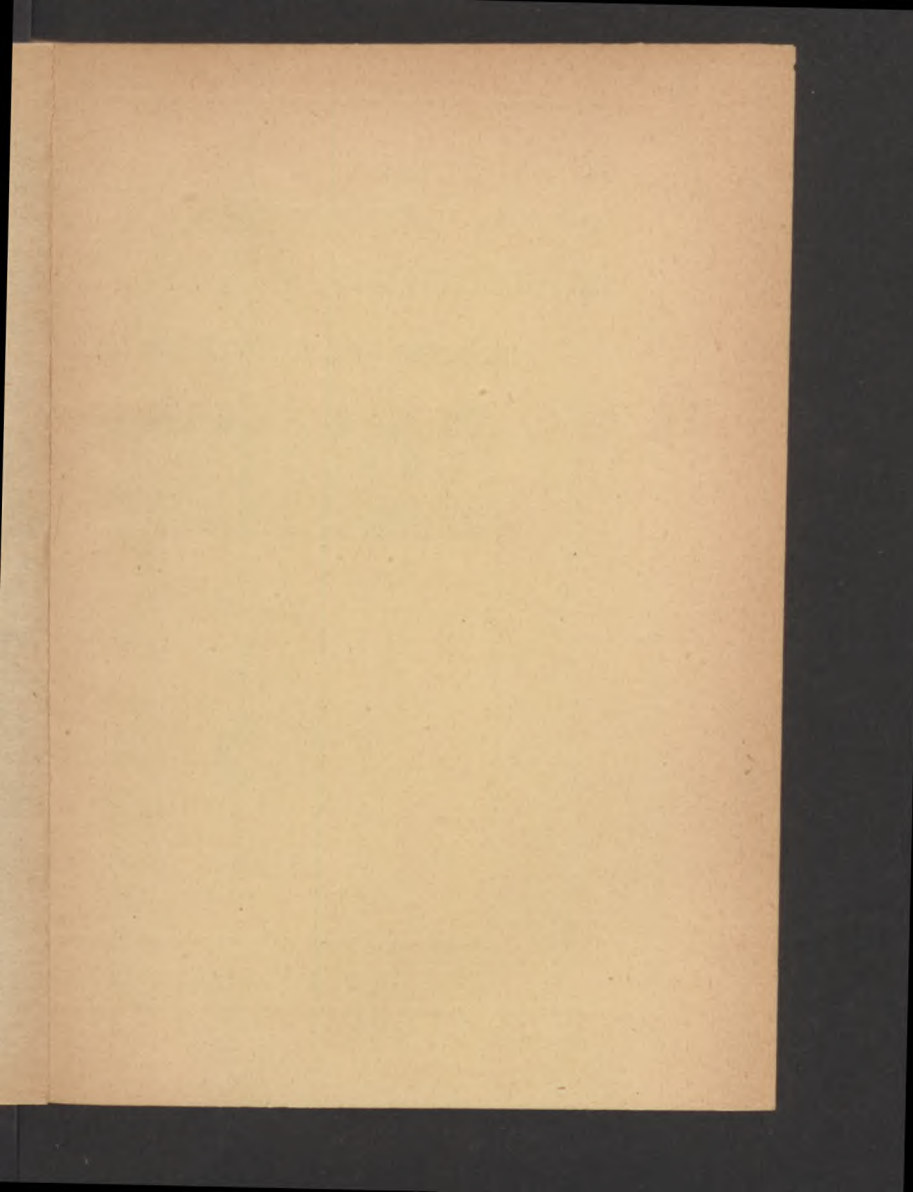
A Romanovok diadémja

Egy ötletes álszélhámos vakmerő trükkjeinek sorozata ez a regény. A legkitűnőbb védelmi berendezésekkel ellátott bank páncéltérmeiből, az üzleti forgalom csúcspontja idején érthetetlen módon eltűnik egy rendkívül értékes ékszer, amely hajdan a cári család nőtagjainak fejét díszítette.

A károsult maga is értetlenül áll a különös eseménnyel szemben s a bank is misztifikációnak érzi a nagyösszegű szélhámossgot. A meginduló nyomozás jóformán sötétben tapogatózik, bár a tettesnek neve, lakcíme és személyleírása is rendelkezésre áll. A baj csak ott van, hogy ahány tanu akad, annyiféle a személyleírás s a sokarcú tettes úgy elillan, mint a kámfor.

Rodriguez új regénye eddig ismeretlen oldalról mutatja meg az alvilágot s ez az oka annak, hogy új regényének minden fordulata újszerűen hat s az események torlódó láncolata az utolsó betűig lenyűgözően érdekfeszítő.

Vegye meg és olvassa el a Tarka Regénytár legközelebb megjelenő kötetét.

**A legjobb,
legtartalmasabb,
legolcsóbb**

képes rádióhetilap az

Antenna

Á r a

6

fillér

Mindenütt kapható

z

a

tó

